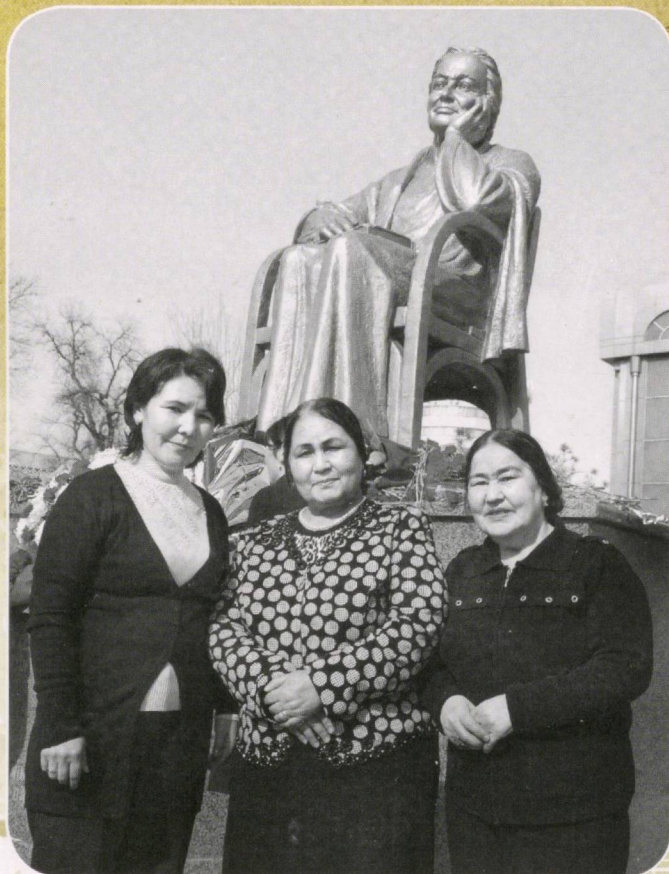

12
2020

1925 йилдан чиқа бошлаган

*Меҳр нури ёғар доим юзингиздан устозлар,
Юрсам дейман бу табарфук изингиздан устозлар.*

Хурматли “Саодат” журнали бош мухаррири Мунаввара Ҳсмонова!

Қадрли таҳририят аъзолари!

Сизни мамлакатимиз хотин-қизларининг энг севимли нашри “Саодат” журнали ташкил топганининг 95 йиллиги муносабати билан самимий табриклайман ҳамда ижодий фаолиятингизда улкан муваффақиятлар тилайман!

Айтиш лозимки, аёлларни эъозлаш, уларга ҳурмат-эҳтиром кўрсатиш халқимизга хос азалий қадриятлардан саналади. Шу маънода кейинги йилларда мухтарам Президентимиз раҳбарлигида юртимиз хотин-қизларининг ижтимоий-сиёсий фаоллигини ошириш, уларнинг барча соҳаларда ўз қобилият ва имкониятларини рўёбга чиқариши учун шарт-шароитлар яратиш, давлат ва жамият қурилиши ва бошқарувидаги ролини янада кучайтириш борасида кенг кўламли ишлар амалга оширилмоқда.

Бу кенг кўламли ислохотлар жараёнида “Саодат” журнали ҳам муносиб иштирок этмоқда. Журнал ўзининг салкам бир асрлик улкан ва шарафли фаолияти давомида жамият ривожига муносиб ҳисса қўшган хотин-қизларни тарбиялаш ва уларни ёруғ келажак сари чорлайдиган катта ижодий минбар сифатида муносиб хизмат қилиб келмоқда.

Шу боис ҳам “Саодат” журналини опа-сингилларимиз ҳаётидан айро тасаввур этиб бўлмайди. Чунки ҳар қандай давр, ҳар қандай замонда ҳам ушбу журнал ҳамиша ўзбек аёлининг ёнида турди, унинг сирдоши, маслаҳатгўйи бўлиб келди.

Бугун бир ҳақиқатни такрор-такрор айтиш ўринли, деб ўйлайман: “Саодат” журнали ҳали неча-неча асрлар ўзбек хотин-қизларининг севимли нашри, катта ижод минбари бўлиб қолаверади.

Фурсатдан фойдаланиб, таҳририят ходимлари, бу улуғ даргоҳда фаолият юритган устоз ижодкорларни Маҳалла ва оилани қўллаб-қувватлаш вазирлиги жамоаси номидан “Саодат” журналининг 95 ёши билан самимий қутлайман.

Барчангизга юксак ижодий парвозлар ёр бўлсин!

Ҳурмат билан

Раҳмат МАМАТОВ

*Маҳалла ва оилани қўллаб-қувватлаш вазири,
Сенат аъзоси*

Донишмандлик

ФАСЛИГА КИРДИК

Болаликнинг энг ёрқин лаҳзалари хотирамизда сақланиб қолади. Ойнинг қайсидир бир кунларида Худо умрини узун қилгур онажоним Зулфия ая эшик-элларни бошқача бир ихлос билан тозалар, ўзлари ҳам эгни-бошларига одатдагидан кўра кўпроқ эътибор берарди. Бола тасаввурим билан англари эдимки, ўша куни почтачи амаки дарвозамиздан ташқарида туриб: “Абдухоким ака, журнал келди!” – дея овоз берарди. Албатта, эртаю кеч қўли рулда, оёғи тормозда бўлган дадажоним бу пайтда уйда бўлмасдилар. Лекин хонадондаги эр кишининг ҳурматидан кўчадан келгувчилар онамнинг эмас, дадамнинг исмларини айтиб дарвоза қоқишарди. Кўпинча дарвозанинг қайси бир жойигадир авайлаб қистирилган журнални олиш учун мен чопиб борардим. Онам уни қўлимдан табаррук бир нарсани ушлагандек эҳтиётлик билан оларкан:

– “Саодат” келибдими? (Баъзан “Фан ва турмуш”, баъзан “Шарқ юлдузи” ёки “Гулистон” бўларди бу журналлар) Қандай яхши-я, кечикмабди... – деб қўярдилар. Аввал бу нашрларга онамнинг эътибори боис меҳр қўйган бўлсам, мактабга боргач, ўзим қизиқиб варақлайдиган бўлдим. Онам: – Мана бу саҳифани ўқи, – дея лентата таққан қизалоқларнинг сувратлари бор саҳифаларни очиб берарди. Эртақлар, осон ёдланадиган шеърларни ўқирдим. “Саодат”дан ёдимда ўчмас бўлиб муҳрланиб қолган бу эртақлар, шеърлардан ташқари, журналнинг биринчи саҳифасидаги сочлари шамолда учиб турган аёлнинг расми эди. Унинг чеҳрасида одамни ўзига тортувчи бир оҳанрабо бор эди. Балки, бу ботиний ҳурликка интилган аёлнинг шижоатидир... Эҳтимол, оналик бахти, муҳаббат қудратидан куч олган аёлга хос жозибадир... Ҳар ҳолда, фақат мен эмас, “Саодат” журнали деганда кўпчиликнинг кўз олдига ўша суврат келар экан. Шунинг учун тақдир тақозоси билан 2018 йил баҳорида журналга раҳбар бўлиб келганимда нима сабабдандир саҳифадан олиб қўйилган ўша кадрдон сувратни жойига қўйдим. Ва ҳозиргача мухлисларимиз нашримизнинг дизайни ёки мазмун-моҳиятида бўлган ўзгаришлар ҳақидаги фикрларини айтишдан аввал саҳифаларимиз ўша суврат билан бошланганидан хурсанд эканини билдиришади. Жуда кўп азиз инсонларнинг назари тушган, уларнинг заҳмати туфайли кўплаб мухлислар орттирган “Саодат” журналимиз бугун нуроний бир ёшга кирибди. 95 ёш эл ичида донишмандлик фаслига хос бўлган давр ҳисобланади. “Ақл ёшда эмас, бошда”, деган нақлга ҳеч қандай эътирозимиз йўқ. Лекин барибир бу ёруғ дунёда кўп яшаган, кўпни кўрган, кўпни бошидан кечирганларнинг ўрни бошқа. Ахир, бежизга “Қари билганни пари билмайди”, демайдилар. Бекорга эл орасида “80 ёшдан ўтганларнинг атрофида фаришталар айланиб юради, шунинг учун уларнинг дуолари ижобат бўлади”, деган гап юрмайди. Қачондир, қайбир муносабат билан айтилиб яшаб қолдимиз, бу гапларда ҳақиқат бўлади. Эҳтимол, Сиз “Бу гаплар инсонлар ҳақида айтилган, нимага журналга нисбат беряпсиз?” дерсиз. Ахир, журналлар, борингки, газеталар ҳам инсон меҳнатининг ҳосиласи-ку.

Бугун илк сонининг чоп этилганига қарийб бир асрга яқинлашган “Саодат” журналининг таржимаи ҳолида не-не меҳнатлар, не-не ибратлар, не-не анъаналар бор. Сабр бор, шукроналик бор. Чунки унинг ҳаёт йўли ўзбек аёли босиб ўтиб келаётган йўлнинг бир қисмидир. Дастлабки йилларда “Янги йўл”, “Ёрқин турмуш”, “Ёрқин ҳаёт”, кейинчалик “Ўзбекистон хотин-қизлари” номлари билан мухлислар қўлига етиб борган “Саодат” журна-

Шундай нашр халқимизнинг маънавий ҳаёти учун ўткинчи ҳодиса эмас, зарурият экан-да! 95 йиллик ҳаёт ҳам ана шу заруриятдан келиб чиққан, десак ҳақ гапни айтган бўламиз.

лининг ўтмишдоши саҳифаларига Тожихон Шодиева, Собира Холдорова, Хосият Тиллахонова, Иқболхон Акбархўжаева, Фотима Ниёзова, Саодат Шамсиева, Ойдин Собирова каби халқимиз зиёли қизларининг қалб кўрлари, кўз нурлари тўкилди. Уларнинг аксарияти юртимизнинг илғор, истеъдодли кишилари қатори катагонга учрадилар. Биз бугун опа-сингилларимизнинг қалб кўзларини очиш ниятида мақолалар, шеърлар ёзган, иқтидорли аёлларни жамият майдонига олиб чиқишга, ҳақ-ҳуқуқини танишга даъват қилган, сўзни эзгулик яловига айлантира олган бу заҳматкаш журналистларни, уларга қийин даврда қўшқанот бўлган зиёлилар аҳлини ҳурмат билан хотирлаймиз.

Журнал вазият тақозоси билан баъзи йилларда тўхтаб қолди, лекин даврнинг тўфонлари тиниб, урушлари тугагач, яна нашр қилина бошлади. Демак, шундай нашр халқимизнинг маънавий ҳаёти учун ўткинчи ҳодиса эмас, зарурият экан-да! 95 йиллик ҳаёт ҳам ана шу заруриятдан келиб чиққан, десак ҳақ гапни айтган бўламиз. Адиба Ойдин Собирова устозлик меҳри, ишончи билан топширган журнални ардоқли шоирамиз Зулфияхоним бугунги “Саодат” номи билан аёлларнинг сирдоши, маслаҳатгўйи, дўсти мақомига олиб чиқди. Фақат зиёлилар эмас, юртимизнинг чекка-чекка жойларида истиқомат қиладиган уй бекалари, онахонлар, чеварлик, пазандаликка ишқибозлар ҳам журналнинг ҳар бир сонини орзиқиб кутишарди. Чунки унинг саҳифаларида ҳамма ёш, барча касбдаги хотин-қизларга тегишли материаллар бўларди. Холида Аҳророва, Дилбар Маҳмудова, Ўғилой Юсуфжонова, Санъат Маҳмудова, Раҳима Шомансурова, Насима Юсупова, Роза Сайфиева, Лайло Салимжонова каби турли вазифаларни адо этган аёллар Зулфияхоним мактабида тобландилар, элга танилдилар. “Саодат” устоз шоира раҳбарлик қилган йилларида бир авлод ижодкорларни ўз бағрида камолга етказди ва бу анъана ҳозиргача сақланиб келади. Анъаналар давом қилгани билан ҳар бир даврда “Саодат”нинг одамларни оҳанрабодек ўзига тортадиган янгиликлари ҳам бўлди. Ўзбекистон халқ шоири Ҳалима Худойбердиева даврида жамоа ҳаётга кўпроқ таҳлилий кўз билан қаради. Ҳаёт мураккабликларида юзага чиқиб

келаётган иллатлар илдизини очиб, ўз ўқувчиларини уйғоқликка, фикрлашга чорлади. Ва Эшқобил Шукур, Салим Ашур, Қўчқор Норқобил, Чори Латипов каби ўткир сўзли журналистлар, Дилфуза Шомаликова, Санобар Фахриддинова сингари ижодкорлар билан бирга бу вазифанинг уддасидан чиқди. “Саодат”нинг мавзуларида, албатта, ҳар бир давр берган имкониятнинг ҳам ўрни бор. Ўзбекистон халқ шоири Ойдин Ҳожиева бош муҳаррирлик қилган йилларида журнал бир меҳнаткаш бўлиб меҳнат аҳлининг ҳаётига кирди. Эл кездди, қувончларидан қувонди, ташвишларига баланддан қараб эмас, кўнгилдош бўлиб шериклик қилди. Кейинчалик бош муҳаррир ўринбосари Маҳмуда Саъдуллаева раҳбарлик вазифасини адо этганида ҳам, “Шуҳрат” медали соҳибаси Феруза Жалилова бошқарган йилларда ҳам “Саодат”нинг фахр билан айтадиган бир ютуғи бор: журнал истеъдодли ёшларни камолга етказадиган, уларга “Оқ йўл” тилайдиган устозлик вазифасидан чекинмади. Бугун мамлакатимиздаги турли лавозимларда фаолият олиб бораётган Муҳтарама Улугова, Гулчехра Жамилова, Гулжаҳон Мардонова, Зулфия Мўминова каби эл севган қаламкашлар ҳам, Шарифа Салимова, Дилбар Саидова, Раъно Раҳмон каби кечагидан кўра ҳам кўпроқ ғайрат билан ижод қиладиган шоирлару носирлар ҳам “Саодат” дарёсидан сув ичганлар. Улар аслида бу саноклардан кўп. Ёзаётганларимиз фақат рўйхатлардан иборат бўлиб қолмаслиги учун биз исм-шарифларни бирмунча мухтасарроқ қилдик. Аслида “Саодат” қандай ном билан яшаб, қайси даврларда чоп этилган бўлса, барчаси аёл ижодкорлар учун парвоз майдони бўлган. Сўзлари қолиб, ўзлари хотирага айланган Саида Зуннунова, Хосият Лутфуллаева, Уллибиби Отаева каби қаламкашларнинг, бугун ҳам адабиётимизда ўз ўрнига эга Хосият Бобомуродова, Дилбар Ҳайдарова, Ойниса Ортиқбоева каби аёлларимизнинг қаламлари шу нашрга ёзиб чархланган.

Бугун журналнинг вазифаси яна ҳам залворлироқ, Ўзбек аёли дунёга бўйлаяпти. Ҳатто болалик оstonаси-

дан ўтмаган қизларимиз интернет орқали жаҳонни кузатади. Турфа тарафдан ахборотлар оқиб келиб турган замонда “Саодат” ўз ўқувчиларини қандай сақлаб тура олади? Бизнинг атрофимизга жипслашган жамоа, Гулистон Матёкубова, Ибодат Ражабова, Ҳафиза Эгамбердиева, Рисолат Ҳайдарова, Салима Холдорова, Ҳамрохон Мусурмонова, Маъмура Зоҳидова, Наргиза Асадова, Адиба Умирова каби турли авлодга мансуб ижодкорларнинг қаламидан “қизил ип” бўлиб ўтаётган мавзу қандай? Қанчалик юқори тараққиётга эришмасин, миллатни миллат сифатида ушлаб турадиган устунлари бўлади. Инсонлар янгиликларга интилар экан, замон майдонларида ўз ўрнини топишга ҳаракат қилар экан, ўша устунларга таянади, ўша устунлардан куч олади. Бизнинг опа-сингилларимизга ҳам аجدодларимиздан мерос қолган қадриятлар бор. Ўша жозибали қадриятларни асраш, бундан юз йиллар кейин ҳам яшаш тарзи юксалган аёлларимизнинг қалбан ўзбек бўлиб қолиши учун ҳаракат қилиш, шу мақсадда ёзиш, қалам аҳлини шу мақсадга йўналтириш бугунимизнинг асосий вазифасидир. Бизнинг – ўзбек аёлларининг қадр-қиммати нимада? Оилапарварлигида, фарзандларига жоннисорлигида, ота-онасига, умуман ёши улугларга кўрсатиб келаётган иззат-ҳурматида. Замон билан бирга қадам ташлаш баробарида, руҳий, жисмоний камолотга эришиш баробарида ўша ўқилдишларимиздан узоқлашмаслик, ҳамиша қадим ўзанлардан баҳра олиб илгарилаш опа-сингилларимизнинг яшаш шартли бўлганидек, “Саодат”га ҳам илҳом бергувчи манбалардир. Бизнинг “Кун нафаси”, “Долзарб мавзу”, “Олисдаги яқинларимиз”, “Жаннатим онам”, “Қадрият”, “Жаҳон адабиётидан”, “Наср”, “Яхшилар ёди”, “Ҳазрати инсон ҳазрат аёлдан”, “Шеърят”, “Психолог минбари”, “Оилавий бахт сирлари” каби қатор рухн остида ҳавола этаётган материалларимиз шу олижаноб мақсадга хизмат қилади. Ҳеч кимга сир эмас, бутун дунёда бўлганидек, биз ҳам синовли кунларни бошдан кечирыпмиз. Икки йилдан буён ҳар ойда чоп этилаётган журналимизнинг баъзи сонларини пандемия муносабати билан қўшиб чиқардик. Лекин шундай бўлса-да, журналхонларимизга садоқат сақлашга, уларга манзур бўлаётган мавзулардан узоқлашмасликка ҳаракат қиляпмиз. Журналда кўп йиллардан буён ишлаб келаётган ходимларнинг, нашр билан анчадан буён ҳамкорлик қилиб кела-

ётган ижодкорларнинг айтишларича, “Саодат” жамоаси бир вақтлар яхши иситилмайдиган хоналарда фаолият олиб борган. “Оёғимиз остига электр печка қўйиб, пальтоларда ўтириб ишлардик, ишга қовуша олмай қийналган пайтларимиз кўп бўлган. Эндигина пешонамизга иситкич, совуткичли, ёруғ, баҳаво хоналар битди”, дея суюнишади аввалги ва ҳозирги шароитни қиёслаганлар. Албатта, буларнинг ҳаммасига меҳнат билан, керакли пайтда керакли ташкилотларга мурожаат қилиш орқали эришдик. Чунки инсон – яшаётган шароитининг бир қисми. Чиройли хоналарда чиройли мақсадлар тугилади. Кўримсиз жойда яшаётган одамнинг қўли ишга бориши, илҳом билан ишлаши осон эмас. Биз, бугун таклифларимизни инobatга олиб, 95 ёшимизга муносиб эҳтиром кўрсатгани учун раҳбарларимизга, хусусан, Маҳалла ва оилани қўллаб-қувватлаш вазирлигига, шунингдек, унинг қанотида туриб бизга хайрихоҳ бўлган барча ташкилотларга миннатдорлик билдирамиз. Шу кунларда таҳририятимизга узоқ-яқинлардан, ўз юртимиздан ташқари, қардош республикалар, ҳатто, Канада, Бирлашган Араб Амирликлари, Корея каби мамлакатлардан қутлов хатлари келяпти. Биз “Саодат”имизни билган, уни ўқиётган, фикр билдириб, самимий табрик йўллаётган барча мухлисларимизга ташаккур айтамыз. Биз Сиз учун ишлаймиз. Момоларимиздан мерос, оналаримизнинг кўз излари, сўз излари қолган бу иссиқ юзли, гул ифорли, баъзан аччиқланиб гапирса-да, жонингизнинг оғриғини эмас, ҳаловатингиз, фароғатингизни ўйлайдиган “Саодат”ни ҳаётнинг оғир-енгил йўлларида омон асраб олиб ўтамыз. Ўйлаймизки, бу тоза йўللарда, савобли йўлларда Сиз ҳам бизнинг ёнимизда бўласиз. Оналаримиз бу нашрни бизга севдирганидек, яхши кўрдирганидек, Сиз ҳам муҳаббат элчилар бўлиб қизларимизга шу қайноқ нафасларимизни етказасиз.

“Саодат” зиёсидан тушган шуълалар тобора юксалаётган мамлакатимиз, миллатимиз қувончидан таралиб, ҳаётимизни обод қилаётган нурларнинг бир қисми бўлиб кўнглингизни ёритиб тураверсин!

Мунаввара УСМОНОВА

Тоҷихон Шоднева

Ўз даврининг энг фаол, зиёли аёлларидан бири эди. Самимияти, ўткир сўзлари, ташкилотчилиги билан аёлларни тез ўзига жалб қилар, ўзи ишонган ҳақиқатларга бошқаларни ҳам ишонтириш кучига эга эди. У 1927-1929 йиллар орасида “Янги йўл” номи билан нашр қилинаётган журналда масъул муҳаррир лавозимида фаолият олиб борди. У раҳбарлик қилган йилларида журнал хотин-қизларни маърифатга чорлаш, ҳақ-ҳуқуқларини танитиш, оналик ва болалик муҳофазасини таъминлаш борасида энг яхши тарғиботчилардан бирига айланди. Аммо иқтидори, куч-ғайратини халқимиз, хусусан, опа-сингилларимизнинг ўзлигини англашга бағишлаган бу аёлнинг кейинги қисмати оғир кечди. У 1938 йилда миллатимизнинг энг сара зиёлилари қатори қатағонга учради. Аввал 10 йил муддатга ҳукм этилиб, Қозон турмасига жўнатилади. Инсон боласи дош бериши қийин бўлган азобларни бошидан кечирган аёлнинг жазо муддати тугагач, яна беш йилга Магадан шахрига бадарга қилдилар. Тоҷихон Шоднева 1956 йилдагина она диёримизга қайтиб келади. Мустабид тузумнинг барча ноҳақликларини кўрган бўлса-да, унинг кўнглида ҳаётга муҳаббат сўнмади, ҳануз ўзини эл-юрт олдида бурчли ҳис қилди ва бир боғдорчилик хўжалигини бошқарди. Унинг порлоқ хотираси “Саодат” журнаliga тамал тошини қўйган инсонлар сирасида ҳамиша ҳурмат билан ёдланади.

Собира Холдорова

“Саодат” журнаlinинг ўтмишдоши бўлган нашрларга дастлабки йилларда раҳбарлик қилган аёлларнинг бирортасини ҳам қатағон бўронлари четлаб ўтмади, десак ҳақ гапни айтган бўламиз. “Янги йўл” номи билан чоп этилиб, қўлида қалами бор хотин-қизларни ўз атрофига жипслаштираётган нашрга 1930-1931 йилларда халқимизнинг яна бир қобилиятли қизи Собира Холдорова масъул муҳаррирлик қилди. Сиёсий онги, қалами, минбарлардаги оташин нутқлари бу аёлнинг ҳар жиҳатдан етук, ҳар жиҳатдан тайинланган лавозимига мос эканлигини далилларди. У Москва давлат журналистика институтида ўқиган олий маълумотли журналистлардан бири сифатида ҳам юртимиз учун ниҳоятда камёб, қимматли кадр эди. Аммо мустабид давр унга ўз иқтидорини эзгу йўлда сарфлашга монелик қилди. “Халқ душмани” тамғаси билан эри Мўмин Усмонов қамалди. Унга ўқилган ҳукм билан Собира Холдорованинг ҳам қора кунлари бошланди. Икки фарзанди етимхонага жўнатилиб, мол-мулки мусодара қилинади. Ҳибсхоналар ертўлаларидаги тергов азоблари, қийноқларга дош беролмаган аёлнинг руҳи хасталанади. Бемор, бемажол бир аҳволга тушган бўлса-да, 1940 йилда Ёқутистонга бадарга қиладилар. Тошкентга қайтиб келганидан сўнг ҳам уни яна тинч қўймайдилар, пойтахтдан узоққа сургун қиладилар. Ҳаётининг сўнгги йилларида ҳам руҳий дард ичидан чиқиб кета олмаган ва шу хасталик билан омонатини топширган Собира Холдорова қисматида озодлик йўлларида сочилиб қолган азиз инсонларнинг қалби, қиёфасини кўрамиз.

Хосият Тиллахонова

Таниқли маърифатпарвар Мунаввар қорилар қатори мустабид тузумнинг оғир зарбаларига дучор қилинган Салимхон Тиллахонов 20-йиллар матбуотида шеърлари, мақолалари билан анча тилга тушган Хосият Тиллахонованинг акаси эди. Уларнинг ота-она авлодлари зиёли инсонлар бўлишган. Хосият ҳам улар изидан борган. Маърифий масканларда таълим олиб, туғма истеъдодини камолга етказган. 1923 йилда фикрдош, маслакдош инсонлардан бири – Арслон Валиевга турмушга чиқади. 1931-1934 йиллар оралигида “Янги йўл” журналига масъул муҳаррирлик қилади. Давр ниҳоятда мураккаб эди. Миллатнинг манглайига тутишга арзийдиган сара ўғил-қизлари ортидан совуқ шарпалар эргашиб юрарди. Бундай шаритда кичкина бўлса-да бирор жамоага раҳбарлик қилиш, керак пайтда керакли сўзни топиб айтиш, зарур бўлганида ходимларни ҳимоя қилиш учун ботир юрак, қатъият керак эди. Хосият Тиллахонова шундай фазилатларга эга инсон эди. У журнал ёпилгунича ўз вазифасини сидқидилдан адо этади. 1937 йилда ўғиллари Темур, Олтой, қизчаси Дилбардан сўнг исталмаган туғуруқнинг олдини олиш чоғида нобуд бўлади. Замона зайли билан ёпилган журнал 1936 йилда “Ёрқин турмуш” номи билан фаолиятини давом эттиради. Демак, Хосият Тиллахонованинг ҳам бошлаган ишлари, яхши ниятлари бошқа номда давом этади.

Саодат Шамсиева

Ўзбекистоннинг чекка бир вилояти – Хоразмда таваллуд топган бу аёл ҳам ёшлик чоғлариданоқ баланд парвозга шайланган эди. Москвага – ўша пайтларда собиқ Иттифоқнинг юраги саналган шаҳарга бориб ўқишга ҳар кимнинг ҳам журъати етавермас эди. Сабокларнинг рус тилида олиб борилиши унча-мунча саводхон одамга ҳам таҳсил жараёнида қийинчилик туғдириши мумкин эди. Лекин Саодат Шамсиева барча қийинчиликларни зиммасига олиб, Бутуниттифоқ журналистлар институтига ўқишга боради. 1933 йилда Янгийўл шаҳрида чоп этилаётган “Янги йўл” газетасига сўзлари бутун-бутун, дадил бир аёл кириб келади. Орадан бироз вақт ўтиб унинг имконияти шаҳар газетасида фаолият олиб боришдан кенгроқ экани аён бўлади ва уни 1936 йилда “Ёрқин турмуш” номи билан чоп этила бошлаган журналга раҳбар этиб тайинлайдилар. Бу аёл Саодат Шамсиева эди. Қайсидир даврларда “Саодат”га ўтмишдош бўлган журналларнинг раҳбарлари масъул муҳаррир, бошқа бир замонларда эса муҳаррир дея аталган. Лекин биз номларини зикр қилаётган аёлларнинг хотин-қизларнинг ягона нашрига бошчилик қилгани, зиммасидаги вазифани шараф билан бажаргани ҳақиқатдир. Саодатхон ая кейинчалик ҳам, яъни 1956-1960 йиллар орасида “Ўзбекистон хотин-қизлари” журналида бош муҳаррир ўринбосари лавозимида фаолият олиб борган.

Фотима Ниёзова

Ўтган асрнинг 20-йилларида халқимиз орасидан отилиб чиққан зийрак, зукко қизларнинг аксарияти хотин-қизлар билим юртида таълим олишарди. Билим юртида олган таҳсил улар учун катта имконият ҳисобланар эди. Шундай билимга эга аёллар тарғибот-ташвиқот йўналишидаги турли жабҳаларга йўлланма билан юборилар эди. Фотима Ниёзованинг чекига анъаналар ниҳоятда собит сақланадиган Бухоро вилояти тушади. Ва у Бухоро хотин-қизлари орасида билимдонлиги, халқчиллиги билан ҳурмат қозонади. Ишчанлиги, ўзига тоғширилган вазифани уддалай олиши раҳбарларнинг ҳам эътиборини тортади. Уни “Ёрқин турмуш” номи билан аёллар ҳаётига кириб бораётган журналга чорлайдилар. Фотима Ниёзова бу нашрда аввал масъул котиб, кейинчалик, яъни 1938-1939 йилларда масъул муҳаррир лавозимида фаолият олиб боради

Иқбол Акбархўжаева

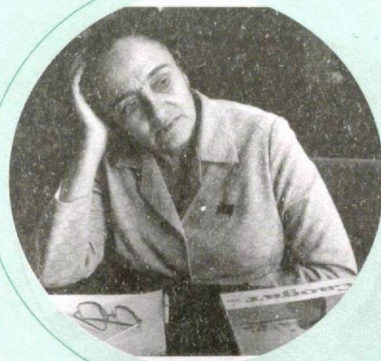
Иккинчи жаҳон уруши арафасида собиқ Иттифоқ республикалари зиммасига катта-катта вазифалар юклатилди. Жумладан, бизнинг республика-миз ҳам хомашё базаси сифатида пахтачилик, боғдорчилик, сабзавотчилик, чорвачилик каби соҳаларни ривожлантириши шарт эди. Ва бу ҳаракатда эр кишиларимиз бараварида аёллар ҳам иштирок этиши кўзда тутилган эди. Маълум даражада, ўз даврининг овози бўлган матбуот ҳам ана шу вазифаларга камарбасталик қиларди. Хотин-қизлар билан ишлаб, бирмунча тажриба орттирган Иқбол Акбархўжаевани 1938 йилда “Ёрқин турмуш” журнаliga муҳаррир этиб тайинлайдилар. У бу вазифани 1941 йилгача адо этади. Журнал давр ҳавосидан нафас олиб яшаса-да, аёллик, оналик ҳаётдан бутунлай узоқлашиб кетмади. Бувилар, оналар, қизларга ҳаёт йўлларида йўлчи-роқ бўладиган сўзларни тоғиб айта олди. Иқбол Акбархўжаева ана шу жараёнга қилган раҳбарлиги билан журнал-имиз тари-хида қолади.

Ойдин Собирова

Уни халқимиз, аввало, адиба сифатида яхши танийди. 1925 йилдаёқ “Янгиликка қадам” драмасы сахнага қўйилган Ойдин Собирова кейинчалик “Садаганг бўлай, командир”, “Ямоқчи кўчди”, “Чақалоққа чакмонча”, “Ширин келди” каби ҳикоялари билан китобсеварлар орасида машҳур бўлиб кетди. Адиба аввал “Саодат”га оналик қилган нашрнинг фаол муаллифларидан бири эди. Унинг кўпгина ҳикоялари шу журнал орқали ўз ўқувчиларини топди. 1950-1953 йилларда эса журналга масъул муҳаррирлик қилди. Кейинчалик Ойдин Собированинг лавозимига тайинланиб, унинг ишларини давом эттирган Зулфияхоним адибани ўзига устоз деб биларди. Ойдин Собировага атаб ёзган шеърларида ўзбек насри, ўзбек журналистикасининг ривожига ўз асарлари, қолаверса, хотин-қизлар нашрининг давом этиши, узилиб қолмаслиги, янги номлар билан бойишида алоҳида жонбозлик қилган инсонга катта эҳтиром ҳисси акс этади.

Зулфия Исроилова

Ўзбек халқининг севимли шоираси, таниқли жамоат арбоби Зулфия Исроилова 1915 йил 1 март куни Тошкентда ҳунарманд оиласида туғилган. Даставвал хотин-қизлар билим юртида, сўнг 1935-1938 йилларда Ўзбекистон Фанлар академиясининг Тил ва адабиёт институти аспирантурасида таҳсил олди. Иш фаолияти давомида болалар нашриётида муҳаррир, Ўзбекистон давлат нашриётида бўлим бошлиғи, 1950-1953 йилларда эса “Ўзбекистон хотин-қизлари” (“Саодат”) журналида бўлим бошлиғи. 1953-1985 йилларда эса бош муҳаррир бўлиб фаолият олиб борди. Зулфия илк тўплами “Ҳаёт варақлари” билан Ойдин, Музайяна Алавия, Хосият Тиллахоновалар сафига кириб келди. Зулфиянинг ижодий камолотида ўзбек ва рус мумтоз адабиёти, халқ оғзаки ижодиёти ва жаҳон адабиёти анъаналарининг роли бениҳоя бўлди.

Шоира “Шеърлар” ва “Қизлар кўшиғи” каби поэтик асарларини она Ватан ва унинг дала, чўлларида меҳнат қилаётган хотин-қизларнинг қайноқ ҳаётларига бағишлайди. Уруш даврида шоиранинг “Уни Фарҳод дер эдилар”, “Ҳижрон кунларида” каби тўпламларининг нашр этилиши Зулфиянинг пешқадам шоирлар қаторига дадил кириб келганлигидан нишона бўлди. Тўпламдаги шеърлар Ватанга муҳаббат, душманга нафрат ва ғалабага ишонч руҳида яратилганлиги учун жанг-гоҳлардаги аскарларга ҳам, фронт ортида меҳнат қилаётган аёллар, оналарга ҳам умид бахш этди. Зулфиянинг “Менинг Ватаним”, “Бизни кут” каби жанговар шеърлари уруш даври ўзбек шеърятининг руҳини ифодаловчи асарлар қаторидан ўрин олган. Шоиранинг урушдан сўнгги йилларда ёзилган “Далада бир кун”, “Тонг кўшиғи” каби бир қатор шеърлар туркуми, “Мен тонгни куйлайман”, “Юрагимга яқин кишилар”, “Куйларим сизга” тўпламларида Ватан мадҳи, меҳнат жараёнида фидокорлик кўрсатаётган кишилар ҳаёти жўшиб куйланади. Унинг “Сўроқлайди шоирни шеърим”, “Ойдин”, “Қуёшли қалам” каби очерк ва дostonлари Ойбек, Ойдин, Ҳамид Олимжон каби замондошларининг ёрқин хотираларига бағишланган. Зулфия Ҳамид Олимжоннинг “Семурғ”, “Зайнаб ва Омон” дostonлари асосида сахна асарлари ҳам яратган. Зулфия “Ўйлар”, “Шалола” каби шеърый мажмуалари учун давлат мукофоти совриндори бўлган. Тинчлик ва дўстликни тараннум этувчи асарлари ҳамда тараққийпарвар Осиё ва Африка ёзувчилари ҳаракатидаги фаол иштироки учун халқаро “Нилуфар” мукофотида сазовор бўлган. Шоира 1956 йилда Осиё ва Африка ёзувчиларининг Деҳлида ўтказилган биринчи конференциясида қатнашиб, машҳур “Мушоира” асарини яратди. Ҳиндистоннинг Неру мукофоти билан тақдирланган устоз шоира истиқлол йилларида Ватанимизнинг “Дўстлик” орденига сазовор бўлди.

Атоқли шоира 1996 йил 1 августида 81 ёшида вафот этган.

Ҳалима Худойбердиева

Ўзбекистон халқ шоири. “Саодат” журналига 1985-1994 йиллар орасида бош муҳаррирлик қилган. Шоира кейинчалик журналга тақдим қилган “Саодат” ли йилларим” рукнида чоп этилган мақоласида ўзи раҳбарлик қилган даврни шундай хотирлайди:

“Ҳаётимдаги энг ёрқин, энг завқли хотиравларим “Саодат” журнали билан боғлиқ. Бу нашр таҳририятига китобхонлик, зиёлилик моҳиятини теран англаган лаҳзаларим – камолот фаслимда кириб келганман. Журнал жамоаси менга таниш, қадрдон, аввалдан келиб-кейтиб юрган жойим эди. Лекин вазифа, лавозим (“Саодат”га аввал бош муҳаррир ўринбосари, кейинчалик бош муҳаррир лавозимига тайинландим) юки билан ишлаш, яшаш менинг ҳаётимда ўзгача бир саҳифа очди. Ижтимоий-сиёсий ҳаётимизда шиддатли ўзгаришлар юз бермоқда эди. Бугуни кечасига, эртаси бугунига ўхшамаган, одамлар нималарнидир ўзгартириш, янгилашга ошиқаётган ҳаяжонли давр эди. Бундай кайфиятдаги замондошларимиз эҳтиёжига яраша “Саодат”ни тақдим этиш учун, энг аввало, жамоани янгиладим, яшартирдим. Бугун жамиятимизнинг қон томирларига туташ жабҳаларда фаолият олиб бораётган Эшқобил Шукур, Қўчқор Норқобил, Салим Ашур, Чори Латипов каби адиб, шоир ва журналистларнинг “Саодат”дан бошланган ҳамкорлиги ҳануз давом этмоқда. Биз ўша пайтда жамиятнинг улкан оғриқларини журналимиз саҳифаларига олиб чиқдик. Аёлларимизнинг ҳаётларидаги муаммолар, уларнинг сабаб ва оқибатлари ҳақидаги таҳлилий мақолаларимиз жамиятимизда катта акс-садо берди”.

Ойдин Ҳоҗиева

Ўзбекистон халқ шоири. “Саодат” журналига 1994-2012 йилларда бош муҳаррирлик қилган. Шоиранинг журналда чоп этилган “Сухбатлари офтобдек эди” мақоласини ўқисангиз, бу нашрнинг ҳаётида қолдирган излари ҳарорати, муҳаббатини сезасиз.

“9 йил Зулфияхоним қанотида бўлим мудури бўлиб ишладим, тобландим. Сиз шоирасиз, энди сизни журналист сифатида чиниқтирамиз, дердилар меҳрибон ва талабчан устозим.

Тақдир экан, бир кун келиб бу журналга раҳбарлик қилиш бахти менга ҳам насиб этди. Бу табаррук даргоҳ менга битмас-туганмас қувонч, куч-қувват бағишлади. Юртимиз аёллари билан ҳаяжонли учрашувлар, янгидан-янги мавзулар, муаллифлар топиш севинчи бизни руҳлантирар, барчамизга илҳом берарди. Жойларда “Саодат”нинг вакиллари кўпгина шикоят ва аризаларни ҳал этишда яқиндан ёрдам қилишарди. Одам кўнгли тўлиб, яйраб ишлаганга нима етсин! Ўша қизгин меҳнатли йилларимни соғиниб эслаб юраман. Аёлларнинг давраларида, учрашувларда халқимиз ҳаётининг гўзал ва бетакрор қирраларини англаб, қалбим ифтихорга тўлди, маънан бойидим, ижодимга ранг-баранг оҳанглар кириб келди. Менинг учун саодатли кунлар эшик очди...”

Феруза Жалилова,
"Шуҳрат" медали соҳибни

2014 йилдан 1918 йил

май ойигача "Саодат" журнаliga бош муҳаррирлик қилган. Узоқ йиллар "Тонг юлдузи" газетасида фаолият олиб борган, асосан болалар нашрларида қалами чархланган кўп йиллик анъаналарга эга "Саодат" журналида ишлаш Феруза Жалилованинг ижодида янги саҳифа очди. Унинг ўзи бу даврни шундай эслайди:

– Мен ҳаётга болалик кўзи билан қараб ўрганган эканман. Дастлаб журналимиз қаҳрамонларини ҳам улғайган болалик тарзида тасаввур қилиб юрдим. Йўқ, катталар олами анча мураккаб экан. Мен ўша оламга кирдим. Опа-сингилларимизнинг дарду қувончларига шерик бўлдим. Бу ҳаётда аёл бўлиб яшаш осон эмаслигини, аёл дегани сабр-бардош, матонат, бахт учун, оила, фарзанд учун курашиб яшаш, дегани эканлигини англадим. Онани бахтли қилиш учун, қизларни саодатли қилиш учун оилада ўсаётган ўғил болалар тарбиясига катта аҳамият бериш керак, деган ҳаётий хулосамни журнал материалларига сингдиришга ҳаракат қилдим. Инсон, айниқса, қалами бор одам бирор ташкилотда насибаси қўшилиб, бир йил ишлайдими ё икки йилми, ўша давр барибир яшаган ҳаётининг бир қисми бўлиб қолади. Қадрдонлашиб қолган жамоа, озми-кўпми, меҳнатим сингиган нашр сифатида "Саодат" ни қадрлайман.

“Саодат” журналининг 95 йиллик байрами қувончларига янги йил арафасида яна бир қувонч қўшилди. Устоз шоира, Ўзбекистонда хизмат кўрсатган маданият ходими Қутлибека Раҳимбоева “Меҳнат шуҳрати” ордени билан тақдирланди. Опа биз учун тирик тарих, асрдан асрга “Саодат” ни опичиб ўтган заҳматкаш ижодкорлардан бири. Зулфияхоним давридан то шу кунга қадар бу даргоҳда фаолият юритиб, шодлигу ташвишига шерик бўлган, қоқилса қўл узатган, ўксиган пайтида юраги тафти билан кўнглини илитган, ўттиз йилдирки, журналнинг ҳар бир сатрига кўз нуруни нисор қилган, елкадош бўлган инсон учун муносиб мукофот қутлуг бўлсин!

Наим Каримов,
филология фанлари доктори

Муҳтарам Саодатхон опа!

Сизнинг қарийб 100 ёшга тўлаётганингизни, неvara-чевараларингизнинг Сизни қутлаш ва муборакбод этиш учун гул бозорларидаги энг сара, энг нафис, энг хушбўй гулларни териб олиб, ҳаммаёқни шигшийдам қилаётганларини эшитиб, хангу манг бўлиб қолдим. Назаримда, куни кеча Ойдин опа, Зулфия опа, Ҳалимахон туғилган кунингиз муносабати билан Сизга ўн саккиз ёшли қизлар киядиган энг модний либосларни дўконма-дўкон ахтариб юришган эди... Вожаб, бирпасда шунча йилни, шунча замонларни бошингиздан ўтказиб, муборак 95 ёшга кирдингизми?

Келинг, Сизни опам деб ардоқлаб келаётганим учун доқа рўмолингиз этагини ўпиб, олиб келган гулларимни оёқларингиз остига ташлай, опажон!

Қани энди, миллионер бўлганимда, ҳашаматли сарой қуриб, ҳаммамиз учун шу қутлуғ кунларда Сизни шу саройга кўчириб, пар ёстикдек юмшоқ шоҳона ўтиргичларга ўтказиб, бошингиздан тилла тангаларни сочсам.

Сиз дунёга келиб, этак-чечак қила бошлаган кунлардан бошлаб ўзбек қизларининг бошларини силадингиз. Ҳозир уларнинг кўпи олималар, шоиралар, муаллималар, артистлар, дўхтирлар бўлиб етишди. Ҳозир улардан дунёга келган неvaraю чевараларингиз мустақил Ўзбекистоннинг гуллаб-яшнаши йўлида тер тўкиб, халқимизнинг дуосини олиб юришибди. Сиз ҳозир ҳам ўзингизнинг ширин сўзларингиз, маслаҳатларингиз, насиҳатларингиз билан уларнинг матонат билан ишлашларига, саодат чашмаларидан баҳраманд бўлиб яшашларига мадад бериб юрибсиз.

Худо хоҳласа, Сиз 100 ёшга тўлган кунингизда мен неvara-чевараларингиз кўмагида Сизга ўша ҳашаматли саройни қуриб бераман. Ва Сиз бир гала неvara-чевараларингизни атрофингизга тўглаб, азиз умрингиз давомида кўрганингиз яхши одамлар, яхши воқеалар ҳақида гапириб, уларнинг гуп-гуп уриб турган юракларига ўша яхши одамлардан мерос бўлиб қолган ажойиб инсоний фазилатларни пайванд этасиз. Бундан ортиқроқ хайрли иш бўлмайди, опажон!

Ўша кунларгача сочингизнинг бир толаси ҳам тўкилмасин, пешонангизга ажин тушмасин, тилингиздан шакар аримасин.

Ўзбек хотин-қизларининг бахтига омон бўлинг, азиз Саодатхон опа!

Ҳурмат ва эҳтиром билан академик укангиз.

Баҳор келди сизни сўроқлаб

Мақсуд ҚОРИЕВ,
Ўзбекистонда хизмат
кўрсатган маданият ходими
(1926–2010)

**Яна баҳор келди, гул фасли. Қаранг, она
табиат янги тушган келинчакдек безаниб
олди.**

**Ҳар йил баҳор, шу кўркам фаслнинг куй-
чиси, сеvimли шоирамиз Зулфияхонимни
эслаймиз.**

Зулфия опа умр бўйи куйлади, ёниб-куйиб яшади, ижод қилди. Она-Ватан муҳаббати, инсонийлик, эзгулик, вафо ва садоқат унинг назм дафтари сатрларига айланди. Зулфия опа ҳаётга қўшиқ бўлиб туғилган, туриш-турмуши, бутун ҳаёти ҳам қўшиққа, ҳа, сўнгсиз, адо бўлмас дилрабо куйга ўхшарди.

Зулфия опа баҳорни, гўзалликни севарди, гуллар шайдоси эди. Баҳор айёми, Наврўз кунлари анвойи гуллар кўтариб сеvimли шоирамизнинг хонадонига табриклаб борар эдик. Эхтиром ва эътибор билан, ширинсуханлик билан кутиб олар эдилар.

– Келиб бизни хурсанд, кўнглимизни обод этдингиз, – дердилар.

Сира ёдимдан чиқмайди: “Ўзбекистон овози” газетасида ишлаган кезларим газета саҳифасида “Ёзувчи ижодхонасида” рукнини ташкил этганмиз. Ўзбекистоннинг энг атоқли шоирлари, ёзувчилари – Ойбек, Ғафур Ғулом, Абдулла Қаҳҳор, Шайхзода, Зулфия, Миртемир ва бошқа ижодкорлар ўша саҳифада ўзларининг янги ёзган асарлари билан қатнашар эдилар. Бу адибларимизнинг гўё газета майдонидаги қизгин мусохабасига айланиб қолгандай эди, десам, хато бўлмас. “Ижодхона”дан чиққан шу ижод намуналари ичида Зулфия опа тайёрлаб берган материаллар айниқса, салмоқли, бадиий жиҳатдан анча бақувват бўларди. Ўшанда Зулфия опанинг ўз ижодига нақадар масъулият билан қараганлиги билиниб турарди.

Зулфия опа Ўзбекистонимиз шаъни-шуҳратини оламга олиб чиққан ўзбекнинг ақл-заковатли, оқила қизи эди. Унинг замон нафаси билан

йўғрилган, қитъалар оша тинчлик, қардошлик, инсонийлик ғояларини тараннум этган “Мушоира” шеъри халқаро Неру мукофотига сазовор бўлди.

Республикаимизда чоп этилиб келаётган сеvimли журналимиз “Саодат”ни саодат қилган ҳам, эл-юртимизда энг ардоқли нашрга айлантирган ҳам Зулфия опадир. Зулфия ва “Саодат” – бу иккиси гўё бир мазмун касб этган. Энг муҳими, “Саодат”нинг ижодхонасида, мактабида шундай ажойиб журналист, ёзувчи, шоиралар етишиб чиқдики, унда унинг жонқуяр, куюнчак, талабчан ва истеъдодли муҳаррирнинг хизматлари беқиёсдир. Ҳақиқатан ҳам, “Саодат” ёшлар учун ҳақиқий дорилфунун бўлди. Эл-юртга машхур бўлиб кетган шоира ва журналистлар Холида Ахророва, Эътибор Охунова, Олмос Аҳмедова, Гулчеҳра Жўраева, Ойдин Ҳожиева, Раҳима Шомансурова, Санъат Маҳмудова, Дилбар Саидова, Раъно Раҳмон, Муҳтарама Улуғова, Қутлибека Раҳимбоева... Булар барчаси “Зулфия қизлари” мактабини ўтаган қалам соҳибаларидир.

Бир куни “Саодат” журнаliga деб “Сурнай навоси” деган ҳикоя ёзиб, Зулфия опа ҳузурларига бордим. Муҳаррир ҳикояни ўқиб чиқиб, ўз фикрларини билдирдилар. Шунда негадир ҳикоя баҳона шоир Ҳамид Олимжон билан биринчи бор танишганликлари тарихини сўзлаб бердилар.

– Бир мўътабар йиғинга бироз кечикиб бордим. Қарасам, одамлар кўп, жой йўқ. “Менинг ёнимга келинг”, деб қолди кимдир. Қарасам, атоқли шоиримиз Ҳамид Олимжон

экан. Ўтирдим, бироз ҳаяжондаман. Қўлимдаги кийим-бошимни топширган номерни ҳадеб ўйнайверган эканман, Ҳамид Олимжон ғашлари келибми, буни кўп ўйнаманг, дегандек қўлимдан олиб чўнтақларига солиб:

– Сизга ҳалақит беряпти, ҳали мажлисдан кейин берарман, менга ишонаверинг, – дедилар қулиб.

Мажлис тамом бўлгач, ташқарига чиқдим. Қарасам, ҳеч ким йўқ, номерим Ҳамид Олимжонда қолган. Кийимларимни ололмай анча кутиб турдим. Ҳамма бирин-кетин чиқиб жўнаб кетди. Мен ўнғайсиз аҳволдаман. Шу вақт Ҳамид Олимжон чиқиб кийимларимни олди-да, жўмардлик билан пальтомни кийгизиб қўйди. Кейин: “Яёв кетамиз, – деб қолдилар. – Йўл-йўлақай сўзлашиб борамиз”. Ўшанда уйимга қадар кузатиб қўйдилар. Бу кейинчалик умрим, шеърим мазмунига айланган Ҳамид Олимжон билан биринчи учрашувимиз эди. Юлдузимиз юлдузимизга тўғри келган экан, турмуш қурдик. Фикримиз ҳам, қарашларимиз ҳам, маънавий дунёмиз ҳам уйғун эди. Ана шу яқинлик бизни бирлаштирган бўлса, ажаб эмас.

Бир куни газета раҳбари сифатида Зулфия опага қўнғироқ қилиб, аллақайси тадбирга атаб шеър ёзиб беришни илтимос қилдим. олган жавобим кўз ўнгимда шоира қаддини яна ҳам юксалтирди:

“Биласизми, мен буюртма билан шеър ёзмайман, дилимга ёққан, қўнғилим кўтарган мавзуларда бўлса, марҳамат, ёзиб қўйган тайёр шеърларим ҳам бор”, – дедилар.

Унинг ўз йўли, усули борлигини, бетакрор шоира эканлигини, бошқачароқ қилиб айтганда, ўзбек элининг яккаю ягона, эрка шоираси бўлганини шу сўздан ҳам билса бўларди.

“Ибн Сино” романим чоп этилгач, бир нусхасини олиб ва яна гул кўтариб уйларига бордим. Иқтидорли, меҳрибон қизлари Хулкар ҳам ўша ерда экан. Дастурхон атрофида узоқ суҳбатлашиб ўтирдик. Шундан бир неча кун ўтгандан сўнг “бир келмайсизми”, деб телефон қилиб қолдилар. Учиб бордим. Ўзлари стол бошида фаришталардек чиройли бўлиб ўтирибдилар. Олдиларида ўша мен тақдим этган китоб.

– Ўқиб чиқдим. Табриклайман. Яхши мавзуга қўл урибсиз. Улуғ ҳаким ҳақида беҳисоб китоблар ёзилган. Сиз бадиий оҳангга солибсиз, – дедилар. – Биласизми (Зулфия опа кўпинча гапларини шундай бошлар эдилар), одамлар менинг ижодим ҳақида сўзлашмай, садоқатим ҳақида гапиришади. Бу, албатта, мен учун жуда муҳим. Чунки менинг садоқатим Ҳамид Олимжоннинг ижоди билан боғланиб кетган. Уни йўқотиб қўйганимдан сўнг умрим бўйи унинг дарди билан куйиб-ёниб яшадим. Шеърларимда ҳам кадрдонимнинг руҳлари бор, – дедилар шоирамиз.

Буюк истиқлолимиз ижодкорлар учун яна ҳам кенг имкониятлар берди. Эркин фикрлаш,

ижод қилиш, айниқса, миллий анъаналар, одатларимизга эътибор-эътиқод ошди. Ҳақиқий тарихимиз тикланди. Зулфия опанинг муборак саксон йиллиги “Туркистон” саройида зўр тантана билан нишонланди. Ҳурмат-эътибор, айниқса, Президентимизнинг шоирага йўллаган меҳрли табриги унинг руҳиятини яна ҳам кўтариб юборди. Ўша кезлари шоиранинг ўзига сигмай, саодатли кунлари яна қайтиб келгандай қувонганларини кўрсангиз эди. Тантанали йиғин сўнггида шоирамизнинг сўзлаган оқилона нутқи ва шеърини сатрлари ҳамон ёдимизда.

Мана ўша йиғинда шоира дилидан чиққан меҳрли мисралар:

*Бу оқшом пориллар дил нурунгизда,
Дийдор бахти насиб яна Сиз билан.
Турибман, азизлар, ҳузурунгизда
Ҳамон ўтмиш кўнгул, ёруғ юз билан.*

*Ҳамон мулкимдаги сийму зарим – шеър.
Сочимда, чехрамда йиллардан нишон,
Саждагоҳим танҳо Ватан, Она Ер,
Орзуларим қарвон, сарбоним – ишонч...*

Зулфия опанинг шогирдлари юбилей кунлари “Эҳтиром” деган тўплам чиқардилар. Унда севимли шоирамизни билган, ҳурмат ва эҳтиром этган оламга машҳур шоиру фузалоларнинг, содиқ шогирдларининг эсдаликлари, мақолалари жамланган.

“Эҳтиром” тўпламини Зулфия опа ўз муборак дастхатлари билан менга ҳам тақдим этган эдилар. Уни китоб жавонимнинг энг кўримли жойида эҳтиётлаб сақлаб қўйганман. Ўша дастхатда шундай дейилган:

“Шоира қизларим бизга ажойиб тухфа қилдилар. Уни мен Сизга ҳам тақдим этгим келди... Омон бўлинг, Зулфия, 20.VI.95 йил”.

Баъзан “Эҳтиром” тўпламини қўлга олганимда юрагим узилиб кетгандай бўлади. Шоирамизни, дона-дона сўзларини, меҳрли қарашларини, “Саодат”даги муҳаррирлик ўриндигига ярашиб ўтиришларини эслайман. Зулфия опа доимий ишловчан, жонқуяр, ўта талабчан муҳаррир, раҳбар эдилар. “Саодат” да ҳеч қачон саёз, ўқиса ҳам, ўқимаса ҳам бўладиган “ўрта” мақола ё бадиий асар босилмасди.

Сўнгги марта шоирамиз касалхонада бетоб ётганларида борганман. Қўлимда бир сават оппоқ гуллар. Аммо кўриш насиб этмади. Хулкар чиқди, кўзларида ёш...

– Аямнинг соғлиқлари яхши эмас. Кирмай қўяқолинг...

– Бўлмаса мана шу гулларни олиб кириб хоналарига қўйинг, Зулфия опам гулларни яхши кўрар эдилар, – дедим.

Зулфия опа биз учун ҳамиша ҳаётлар. Баҳор билан, ёруғ тонг билан, биз билан бирга, ёнимизда, қалбимиз тўридалар.

2006 йил

*Алмаз Улви Биннатова,
филология фанлари доктори, профессор.
Озарбайжон.*

Азиз ва ҳурматли Мунаввара хоним, севимли “Саодат” журналининг таҳририят ходимлари!

Хитой мунажжимларининг башоратларига кўра, келаётган йилимиз “Оқ буқа йили” ҳисобланар экан. Оқ буқа фаровонлик, тўқислик, қут-барақа рамзидир. Янги йил ҳам шу рамзларга монанд ҳар бир хонадонга тўқинлик, ҳар бир инсонга саломатлик ато этсин! Яратган эгам ҳар бир бандасини ўзи орзулаган шодлик билан севинтирсин, бахтиёр этсин! Касб-кори орқасидан ҳар инсонга бекамлик, иззат-обрў топиш насиб этсин! “Саодат” журнали ҳеч муболагасиз, ўзбек хотин-қизлари ҳаётининг солномаси сифатида қадрлидир. Бу солномага яқинроқ борганимиз сари унинг яна бир фазилатини кашф этамиз: “Саодат” чин маънода нозик дидли, оилапарвар, айна чоғда ўқи-мишли хонимларнинг кўнгил дафтариidir. Биз бу дафтарни ўқиганимизда бегона бир қалб оламига киргандек ҳис қилмаймиз ўзимизни, балки, қадрдон, таниш дунёларда кезингандек бўламиз. Чунки биз тили, дини, қони бир бўлган қардош халқлармиз. Бизни бир ота-онанинг ака-ука, опа-сингил фарзандлари деганлар ҳақ гапни айтган бўлишади. Бу қондошлик бизни севинтириш билан бирга зиммамизга янги вазифалар қўяди. Биз халқларимиз орасидаги бу дўстлик ришталарини яна ҳам мустаҳкамлашга бурчлимиз. Фақат ўзимиз эмас, ўғил-қизларимизга ҳам шу муқаддас ҳисни сингдиришимиз шарт, токи бу дўстлик, бу қардошликнинг умри узун бўлсин! Бу дўстлик, бу қардошлик дунё саҳнаси, ижтимоий ҳаёт майдонида ижобий бир кучга айлансин. Бу куч барча халқларнинг тинчлиги, оилалар фаровонлиги, фарзандлар камоли учун хизмат қилсин!

Менинг “Саодат” билан боғлиқ қувончу тилакларим кўп. Журнал ҳамиша ўз саҳифаларидан Озарбайжон ёзувчилари ва шоирлари асарларига катта ўрин бериб келади. Ўзбек ўқувчиларининг бизнинг ижодкорларимизни яқиндан таниши, ижодидан мунтазам баҳраманд бўлишида бу нашрнинг катта хизматлари бор. Истар эдимки, биздаги илм йўлида фидойилик қилаётган олималар ҳам “Саодат”нинг эътиборида бўлса, қардошларимиз уларнинг изланишлари ўлароқ яратилган асарларидан-да баҳраманд бўлишса. Ўз навбатида биз ҳам ўзбек олималарини халқимизга таништиришдан бахтиёр бўламиз.

Қадрли “Саодат”! Улуғ ёшинг билан яна бир бор табриклайман! Бир онасини яхши кўрадиган қиз ўз волидасига қанча меҳру муҳаббат изҳор қилса, менинг ҳам сенга атаганларим шунинг ўзидир!

Дилдан дилга ташланган кўптрик

Шоира Зулфияхоним бир шеърида дилдан дилга ташланган кўптрикни энг мустаҳкам боғловчи сифатида таърифлайди. Дарҳақиқат, сўз билан, шеър, мусиқа билан бир-бирига яқин, бир-бирига қадрли бўлган халқларнинг дўстлиги самимий бўлади. Ана шу дўстликнинг бардавомлиги йўлида хизмат қилаётган инсонларнинг ҳам икки дунёси обод эканлигига шубҳа йўқ. Чунки эл-элатларнинг, миллатларнинг биродарлиги боис дунёда ҳам тинчлик ҳукмронлик қилади.

Озарбайжон Миллий Илмлар Академияси Низомий Ганжавий номидаги Адабиёт институтининг “Озарбайжон-Туркменистон-Ўзбекистон адабий алоқалари” бўлими мудири, филология фанлари доктори, профессор Алмаз Улви Биннатова кўп йиллардан буён қардош халқлар маданияти, маънавиятининг муштарак илдизларини аниқлаш, ўзларига ўзлигини танитиш орқали бир-бирларига яна ҳам яқинлаштириш йўлларида фидокорона меҳнат қилади.

Олиманинг “Заҳириддин Муҳаммад Бобур ва XVI аср адабиёти”, “Шарқ тазкирачилик тарихидан”, “Озарбайжонча – ўзбекча, Ўзбекча – озарбайжонча лугат”, “Икки халқ фарзанди – Мақсуд Шайхзода” каби ўнлаб китоблари, 300 дан зиёд илмий мақолалари юртимизнинг илм аҳли учун, зиёлиларимиз учун ҳам жуда қадрли.

Алмаз Улви Алишер Навоий номидаги Тошкент давлат ўзбек тили ва адабиёти университети, Мирзо Улуғбек номидаги Ўзбекистон Миллий университети, Бердак номидаги Нукус давлат университети каби илм даргоҳларимизда талабаларимизга дарслар ўтган.

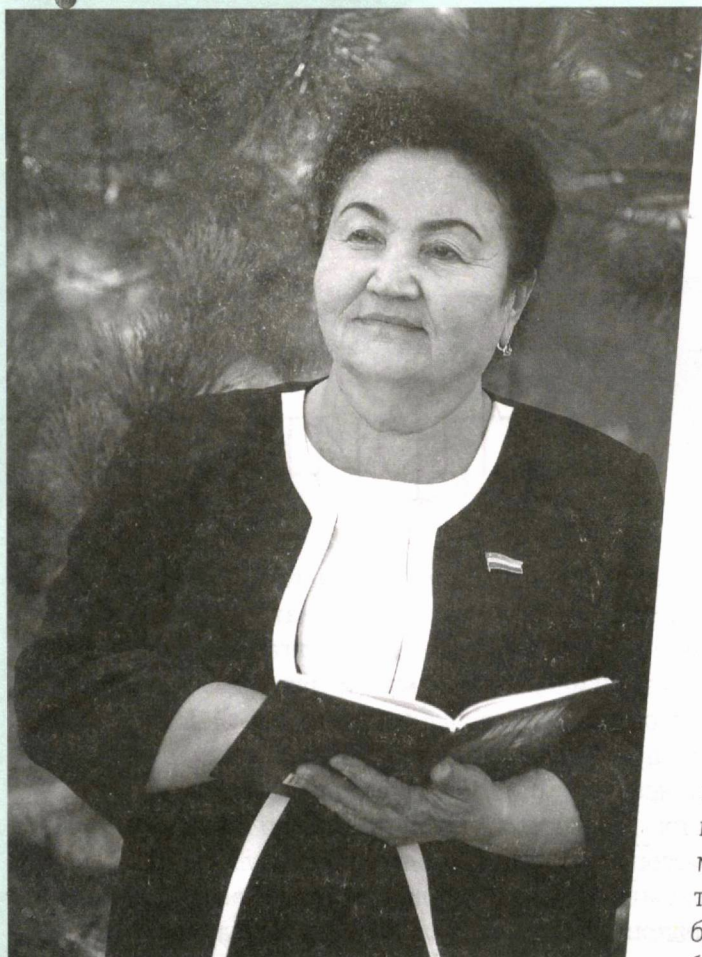
Ўзбек замини ва ўзбекистонликларни ўз халқидай қадрлаб шоирлар, олималар билан самимий борди-келди қиладиган ва бу яқинликдан гурурланадиган, тарихимиз, айниқса, ҳазрат Алишер Навоий ижодига айрича ихлос билан ёндашиб, чуқур тадқиқотлар олиб бораётган, бугунимизнинг муваффақиятларидан суюниб яшаётган қадрдонимиз Алмаз Улвухоним умрининг бир нурли бекатига етибди.

Муҳтарама Алмаз Улви хоним!

Сизни “Саодат” журнали жамоаси номидан таваллуд айёмингиз – икки қарра ўттиз ёшингиз билан чин дилдан табриклаймиз. Қалбингиз, меҳрингиз ҳароратидан унган гуллар юртаримиз боғларини мангу яшнатиб турсин! Сизни севган юракларнинг муҳаббат шуғлалари ҳаёт йўллариңгизни ҳамиша ёритаверсин! Биз илдизларимиз, яна ҳар нафасимиз билан Сизники бўлганимиздай. Сиз ҳам бизникисиз!

Эҳтиром билан, “Саодат” журнали таҳририяти.

*Энахон Сиддиқова,
Ўзбекистон халқ шоири*

Элни эл, миллатни миллат қилгувчи, эркакни буюк ишларга отлантирувчи ҳазрати аёлдир. Агар аёл адашса, миллат адашади. Ўзбек аёли салкам бир аср давомида бошидан ўтказган довул, бўрон, огир синовлардан собит ирода, матонат билан бугунги озод кунларга ёруғ юз билан етган экан, бу йўлларда унга руҳий мадад, ақл-тафаккур чироғи бўлган, саодатли манзилга етаклаган севимли журнал “Саодат” дир.

Асрлар, замонлар айланиб, унинг саодатли манзили миллат аёлларига эзгулик ошғани бўлиб қолаверсин!

*Зулайхо Бойхонова,
Ўзбекистон халқ артисти*

“Саодат” менга онам каби муқаррамдир.

Интернет саҳифаларида севимли “Саодат” журналининг 95 ёшга кирганини ўқиб, юрагим орзиқиб кетди. Онам, маҳалладаги аяларим, болалигим ёдимга тушди. Уйимизга журнал келган кун шодлик бўларди. Қўни-қўшнилари ҳам чиқиб навбат билан ўқишарди. Баъзида кимдир овоз чиқариб ўқиса жон қулоғи билан тинглашарди. Ундаги шеърларни кўчириб олиб ёдлашни яхши кўрардим. Турли либослар бичимига берилган андазалар кўпчиликланинг қўлига игна, ип тутқазган ўшанда. Муқовада чиққан аёлларни кўрган онам бизга: “Бу журналда мана бундай расм чиқиши учун кўп меҳнат қилиш керак. Ҳалол бўлиб, эл ичида юрган одам мана шундай ҳурмат топади”, – дердилар.

Онам яхши кўриб тоқчасига териб қўядиган она журналим, илоҳим минг ёшга киргин. Яхшилардан қолган меросим, сени ҳаммамиз яхши кўрамыз!

*Сайёра Ходжаева,
Демократия ва инсон ҳуқуқлари
институтини директори*

Ўзбекистон аёлларининг сеvimли журнали «Саодат»нинг 95 йиллиги билан самимий табрикларимизни қабул қилинг! Раҳматли онамнинг энг яхши кўрган журналлари эди. Ҳар янги сони нашрдан чиқишини интизорлик билан кутар эдилар. Журнални ўқиб бўлганларидан кейин авайлаб китоб жавонига тахлаб қўяр, тез-тез саҳифаларини варақлаб турганига кўзим тушарди. Энди билсам, фарзанд дунёга келиши, гўдак парвариши, пазандачиликдан тортиб чеварлик хунарини ўрганишда хотин-қизларга кўмакчи ва устозлик сабоғини берган журнал экан «Саодат». Ҳозир давр ўзгарди деймиз, интернет саҳифаларидан бирзумда хоҳлаган маълумотга эга бўламиз, аммо газета-журналларда ўқиш инсон онгига бошқача таъсир қилади.

Энг сеvimли журналимизнинг заҳматкаш ижодий жамоасига мустаҳкам соғлиқ, бахт ва омад тилаймиз! Журналнинг 100 йиллигини ҳам биргаликда ўтказиш насиб қилсин! «Саодат» ҳамиша ардоғимиздадир!

*Жуманул Субонова,
шоира*

“Саодат” мени элга танитган! Мен бунга ҳеч қачон унутмайман. Журналда чоп этилган «Ёлғиз аёл» шеъримнинг Охунжон Мадалиев ижросида қўшиқ бўлиши менга катта қувонч бағишлади. Халқнинг юрагига қўшиқ бўлиб кириб бордим. Мен ва мен каби юзлаб қаламкашларнинг йўлларини ёритган, қўл узатиб юксалишига сабабчи бўлган «Саодат»имизнинг саодатини берсин ҳамиша! Зафарли йўллар муборак бўлсин!

Дилсофа Комил,
тадқиқотчи олима,
Бритиш Колумбия университети.
Канада.

Ёшлигимда феминист деган сўзни жуда ёмон кўрардим. Гўёки феминизм дадам билан онамнинг ўрталаридаги нозик туйғуларни ёлгонга чиқараётгандай, мени дадамга, бешта жонимдан ортиқ кўрган акаларимга қарши қўяётгандай туюларди. Йиллар ўтган сари, ўсиб-улгайганим ва аёллик дунёсига кириб борганим сайин аёлнинг босган қадамида, юрган йўлида машаққатлар, таҳқирлар, оғриқлар, ноҳақ отилган тошлар кўрдим. Елкасида дунё юкини елкалаб бораётган аёл муваффақиятларидан сўз очилганда ўзини ўнгайсиз сезишини, “мен” деган сўзни ўзига раво кўрмаслигини сездим. Гўё, у ўз ютуқларига, муваффақиятларига дахлсиздек, эга бўла олмайдигандай. Гўёки у ўз меҳнатининг натижасини меники деёлмаётгандек. Гоҳида қават-қават дардларни кўзларининг қатига сақлаб яшаётган аёлдан ҳол сўрасангиз, бир оғиз сўз ёки бир қатра нола ўрнига кўзида ёш думлашини кўрдим. Фақат шундагина аёлга овоз бергувчи куч, унинг дардини, гамларини, ютуқларини ёритгувчи манбалар қанчалик муҳим эканлигини англаб етдим ва феминизм деган сўзга бошқача қарай бошладим. Ўзбекистонда ана шу овоз, ана шу куч 95 йил олдин “Саодат” номи билан дунёга келган.

“Саодат” журнали узоқ йиллардан бери ўзбек аёли ҳаётининг, орзу-умидлари ва дардларининг кўзгуси бўлиб келаётган ойномадир. Бугун нафақат Ўзбекистон, балки, бутун дунё аҳли аёлнинг илмига, ақл-заковатиغا, ҳар қандай соҳада етакчи бўла олишига ишонади. Бугун нафақат Ўзбекистон, балки бутун дунё ривожланишининг ярмидан кўпи аёлларининг қўлида эканлигини билади. Аммо бугунги дунё аёлнинг елкасига қўяётган давр юклари ҳам ўзгача. Бугун бизнинг 95 йиллик “Саодат”имиз ҳар доимгидан ҳам долзарброқ.

Ҳар бир давр юкини аёл билан бирга кўтариб келаётган “Саодат” журналини бу йилги 95 йиллик машаққатли, аммо улугвор йўли билан қутлайман. Аёлнинг дарди-дунёсини, ижод намуналарини, эришган ютуқларини ойдинлаб келаётган ва миллионлаб аёлларга умид ва мақсад сари интилиш бераётган “Саодат” журналининг келажаги порлоқ бўлсин!

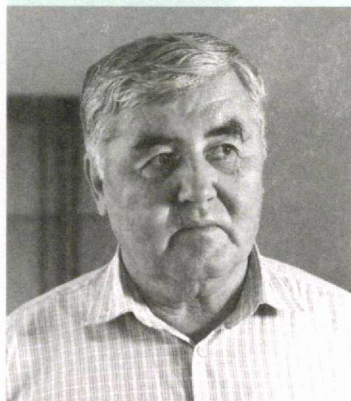
Сан'ат Маҳмудова,
“Меҳнат ширфати”
ордени соҳибаси.

Вақтнинг чопқиллаб ўтишини қаранг! Яқин-яқинларда устоз шоира Зулфияхоним бошчилигидаги қадрдон “Саодат”имизнинг қатор таваллуд айёмларини муборақбод этган эдик. Бугун бу исми-жисмига ярашган журналимиз табарруқ 95 ёшга кирибди. Бу нашр ўзбек аёллари билан бирга қанча йўлларни қадамлаб ўтиб келаяпти. Мунис қизларимизнинг сирлилиги, дилбар келинчақларимиз назокати, бардошли оналаримиз ғасоҳати, муқаррам бувиларимиз донишмандлиги бор “Саодат” саҳифаларида! Уни ўқиб, ундан ўрганиб неча авлод опа-сингилларимиз камолот палласига кирдилар. Жамиятда қандай ўзгаришлар бўлмасин, журнал ўзининг тарбиячилик, муаллимлик, сирдошлик каби эзгу вазифаларини сидқидилдан адо этиб келаяпти. Мен бу даргоҳдан кўп йиллар нон-туз еганман, қаламим шу даргоҳда чархланди. Номим, шаъним, энг гўзал хотираларим “Саодат” билан боғлиқ. Қутлуг ёшинг билан бир фарзандинг мақомида чин дилдан табриклайман! Устозлар, дўстларимнинг изи қолган саҳифаларингни кўзимга суртиб тавоф қиламан! Ҳамиша ҳаммамизга севикли бўлиб қолишингга ишонаман, ёшингга ёш қўшилаверсин!

Сув тилида

сирларинини айт

Эшқобил ШУКУР

Ўзбекистон Республикасида хизмат кўрсатган маданият ходими. 1962 йили Сурхондарё вилоятининг Қумқўрғон туманида тугилган. У "Юракни ўрганиш", "Сочлари сумбул-сумбул", "Тунги гуллар", "Яшил қушлар", "Ҳамал айвони", "Кўҳна бог ривоятлари", "Кўз юмиб кўрганларим", "Бобосўз изидан" китобларининг муаллифи. Шоирнинг шеърлари Америка, Россия, Туркия, Озарбайжон, Жанубий Корея, Украина, Қирғизистон давлатларининг нашрларида эълон қилинган.

Айланайин овозингдан, Сув,
Ифорингдан айланай, Ҳаво.
Кўнглим ичра азиз бир туйғу,
Тўлқин-тўлқин эсади наво.

Ҳимматингдан айланайин, Ер,
Ҳаёт, сенга шараф ва сано!
Тўлиб борар кўзларимга нур,
Юрагимга тўлмоқда Худо.

ОҚШОМ СУҲБАТИ

Оқарсув бўйида, оқшом чоғида,
Қари тол бошида ой порлаган пайт.
Озурда туйғулар қўналгоҳида
Менга сув тилида сирларингни айт.

Илкис тун сайрига шамол чақирса,
Шовқинли шаҳарни айлансанг секин.
Чор тарафда тинмай севинч бақирса,
Сен соғинч тилида бир нарса дегин.

Не кечар дунёнинг ўнгу сўлида,
Туйғулар кўзёшдай қалқиб турган пайт.
Ҳамма лаққилласа бозор тилида,
Сен кўнгил тилида бирор жумла айт.

Қандай тушунтирай ҳолимни сенга,
Бу оқшом оқарсув.. тол ёнига қайт.
Барини бир четга қўйгин-да, менга,
Сукунат тилида юрагингни айт.

Кимсасиз адирда... Ёз кечасида...
Қорайиб ҳурпаяр ёлғиз бир ўтов.
Ерга тушиб қолган кун парчасидай
Ўчоқда тўлғонар бир тутам олов.

Чўпон, бу тунингга мени қўноқ эт,
Адирлар сеники, сеники осмон.
Бир кеча кўнглингга мени ҳамроҳ эт,
Бахши шамоллардан тинглайин дoston.

Кимсасиз адирда... Ёз кечасида...
Ҳурпайган ўтовга тушганда йўлим,
Ўчоқнинг бир тутам алангасида
Йўқотган дўстини топганди кўнглим.

Оқшом чўкаётган олтин лаҳзалар
Мағрибда бир юлдуз милтираган чоғ,
Оят тинглагандай барча нарсалар
Шомнинг ҳасратига тутганда кулоғ.
Аста кўзларимга чўка бошлар мунг,
Кўксимга қадалиб турар бир ханжар.
Руҳимда ҳасратни уйғотади тун,
Муқим бир ҳолимда кўнглим дарбадар.
Шодон бир қўшиқлар бошлай олмайман,
Кипригимга тизиб тошу кадарни...
Найлайки, суғуриб ташлай олмайман
Кўксимга урилган сирли ханжарни.

1943 ЙИЛ. УРУШДАН ХАТ КЕЛДИ

Ҳарф танимас эди бу аёл,
Савод чиқармаган, мактаб кўрмаган.

Хатни ўғилчаси унга тутқазди,
Почтачи келганда уйда бўлмаган.

Титроқ қўлларида бир энлик қоғоз,
Оқ қалдирғоч каби потирлар эди.

Аёлнинг лабида дуои салом
Жон шамоли каби шитирлар эди.

Хатми бу, хатмми, ё хатми Ҳаёт,
Қоғозга айланиб борарди Аёл.

Жонажон ҳарфларни ўқишни истаб
Бир парча хат узра қадди, руҳи дол.

Ҳарф танимас эди бу Аёл.
Лекин сирлар бордир муҳаббатга хос.

Ўша кун эридан келган хатни у
Ҳарфма-ҳарф, сўзма-сўз ўқигани рост.

Бор умримни қуёшга тутгим

Ўзбекистон Миллий университетининг журналистика факультетини тугатган.
Ўзбекистон шарқшунослик илмий текшириш институтида ходим, "Ёш куч",
"Саодат" журналларида, "Оила ва жамият" газетасида фаолият кўрсатган.
Шоира "Бир даста гул", "Тонгда келган фаришта", "Умидли дунё", "Юрак,
сенга ишондим", "Наволарга кўчган ҳисларим" каби шеърий, "Жоним фидо"
публицистик тўпламлари муаллифидир.

Санобар
ФАХРИДДИНОВА

Эшиклар ёпилди, зулфинлар мулзам,
Кунлар кучоғида мўлтирар соғинч.
Гўё гуноҳкордай келган баҳор ҳам
Гуллар орасидан боқади нотинч:
Вируснинг келибди тождори!

Кимсасиз кўчанинг қовоғи солиқ,
Қўмсайди шовқинли лаҳзаларини.
Йўлларнинг белига занжир осиглиқ,
Тўхтатмоқ, илинжи асов тўлқинни.
Вируснинг келибди тождори!

Тўрт томон совутда – маҳкам, қуролли,
Ёпилдик! Беркиндик! Аммо англадик:
Ҳаётнинг лаҳзаси – азиз, сўровли,
Қалб кўзи очилди – буниси аниқ!
Келганда... Вируснинг Тождори!

АСРАСИН

Соғинаман кўрган сайин кўзларингиз,
Дилга ёқар малҳамдайин сўзларингиз.
Юрак титрар йўқотмай деб изларингиз,
Танграм сизни балолардан асрасин.

Бардошимни синар ҳижрон элчиси гоҳ,
Сиртмоғини ўпиб яшар бўғзимда "оҳ".
Мени чоҳга ташлаб ўзи имлайди моҳ,
Меҳрим сизни балолардан асрасин.

Ё биласиз, ё билмайсиз забун ҳолим,
Ўз-ўзимга ёт бўлдим-ёй, бўлдим золим.
Йўлингизга жоним қўйдим, етмас молим,
Жоним сизни балолардан асрасин.

Меҳрингизнинг офтобида сел бўлдим мен,
Лайлиларнинг карвонига эл бўлдим мен.
Санобар дер, сизни кўргач, гул бўлдим мен,
Танграм, сизни жафолардан асрасин.

ҲОЛАТ

Дунёларга сигмай кетаман,
Дунёларинг бунча тор, Эгам.
Бу адоқсиз кунни нетаман,
Юрагимни тирнаб турса ғам.

Менга қисқа кун бергин, майли,
Битта чакмоқ умри кифоя.
Умрим бўлса юлдузли, ойли,
Ҳам қуёшга турсам ҳамсоя.

Гўзалликка ошуфта кўнглим
Ой юзига термулиб ўтар.
Бор умримни қуёшга тутгим,
Музларимни эритолса гар.

СУМБУЛА

халқ оҳангида

Сумбулажон, сумбула,
Сен менинг ҳолим сўра.
Ҳолим забун айлаган
Ушал сайроқ булбул-а.

Унинг кўзи қародир,
Менинг бағрим яродир.
Айтолмайман дардимни
Ғурур йўлдан уродир.

Муҳаббат ёмон экан,
Сийлови – ҳижрон экан.
Ёниб-ёниб етганинг
Дунёи армон экан.

Тақдирнинг йўли узун,
Бахтимнинг йўли тугун.
Уринмагил, "афсунгар",
Ёрнинг жодуси афзун.

Сумбула-я, сумбула,
Жафокашга йўқ чора.
Энди Санобарингга
Тангридан тўзим сўра,

Сумбула-я, сумбула.

16 ҚАВАТЛИ

УЙНИНГ 8-ҚАВАТИ

Салим АШУР,

Ўзбекистон Республикасида
хизмат кўрсатган журналист,
шоир

Қадрли “Саодат” журналимиз 95 ёшга тўлибди! Шу тўқсоннинг 4 йилида мен ҳам борман. Бу – ҳаётимнинг энг ёруғ, энг гўзал, энг саодатли дамлари эди.

У пайтларда ёш эдик, еру кўкка сиймасдик. Эрталаб бир кўчадан кириб, кечкурун бошқа кўчадан чиқардик. Ёшлик айбу гуноҳларимизни кечирарди.

“Саодат” бизни қўлимиздан етаклаб чин адабиётга, чин шеърга, ҳақиқий журналистикага олиб кирди. “Саодат” деганим – бош муҳарриримиз Ҳалима Худойбердиева, бош муҳаррир ўринбосарлари Санъат Маҳмудова, Ёқубжон Хўжамбердиев, Эшқобил Шукур, масъул котиб Чори Латипов, кўпни кўрган, соҳа ва касб фидойиси Олимжон Ҳакимов, бўлим мудирлари ва ардоқли шоирларимиз Қутлибека Раҳимбоева, Шарифа Салимова, Санобар Фахриддинова, Дилфуза Шомаликова ва яна биз – қишлоқдан шаҳарга адашибми келиб қолган, ўзидан бошқа таянчу суянчи йўқ, лекин орзу-ҳаваси бўйидан баланд гўр болаларнинг бошини силаган, ҳар доим иссиқ-совуғимиздан хабардор бўлган, ҳатто, баъзан ўзимизга сездирмасдан чўнтагимизга тўрт-беш сўм пул солиб қўйган меҳрибон опагонларимиз... Биз деганим – Қўчқор Норқобил, Хосият Рустамова, Шароф, Қўшон, Назира, Нодира... яна қанча-қанча тенг-тўшларимиз. Тўғри, айрим дўстларимиз журналда ишламасди, лекин биз, “Саодат”чилар билан эт-тирноқ эди. Таҳририят хоналари доим адабиёт, санъат мухлислари билан гавжум, ҳаммаси дунёни қойил қолдираман деган навқирон йигитлар, дунёни буткул ўзимга қаратаман деган фаришта қизлар... Иш вақтидан кейин хоналаримизда мушоиралар, қизгин суҳбатлар, адоқсиз баҳслар бошланар, шоирни қиздирадиган, жўштирадиган энг зарур нарсалар ўшанда анқонинг уруғи эканми, аллақайлардан таниш-билиш орқали топиб келиниб, чала-чулпа бўлса-да, столда муҳайё этилар, бу эса кўрга ўт қалаб, шеър ўқишлар, баҳслар, мунозаралар ярим кечагача давом этарди. 9-қаватдан, “Шарқ юлдузи”дан 8-қаватга Икром Отамурод ту-

шиб келиб, баъзан Эшқобил Шукур, баъзан Абдували Қутбиддин ҳакамликни қўлга оларди. Эсимда, шундай ўтиришларни кўпинча яхши инсон, бизга чин дилдан хайрихоҳ Олимжон ака Ҳакимов яхши ният билан очиб берар, ниятига етгач эса барчамизни бир-бир мақтаб-алқаб, силлиққина чиқиб кетар, ора-чора кириб, масрур ва сархуш издиҳомни вазиятдан хабардор этиб, томоғини ҳўллаб кетарди.

Бу тахлит бебош эркинлик ва ҳурликларимиздан бош муҳарриримиз, Ўзбекистон халқ шоири Ҳалима Худойбердиева, албатта, хабардор, лекин ҳуда-беҳуда олдимизни тўсмас, ёшлар, боз устига ўзларича “катта шоир”лар, бемалол униб-ўсгани яхши, деб ҳисобларди, шекилли.

Орадан шунча йиллар ўтиб, ҳозирги кунда эл-юртимизга машҳур адиб ва шоир бўлиб танилган Иқбол Мирзо, Фулом Мирзо, Рустам Мусурмон, Қўчқор Норқобил, Хосият Рустамова ва бошқа бир қанча дўстларимизнинг янги шеърлари биринчи марта “Саодат” хоналарида янграган.

Таҳририятда эркин ва жўшқин ижодий муҳит ҳукмрон эди. Ҳалима опа майда-чуйдаю икир-чикирларга кўпам аҳамият беравермас, асосий ишдан чалғиманглар, ёзаяпсизларми, кўпроқ ёзинглар, деб биз, шамолдек беқарор жонларни тергаб турарди. Қоралаганларимиз шеърми, мақолами, доим синчиклаб ўқир ва албатта, ўзига ёққан ўринларини қора сиёҳда алоҳида белгилар, бирор-бир мулоҳаза пайдо бўлса, уни ҳам қоғоз хошиясига ҳуснихат билан эринмасдан ёзиб қўярди. Янгироқ услубда, эркин оҳангда ёзилган мақолалардан хурсанд бўлиб, яйраб кетарди. Сизни даҳлизда кўриб қолса ҳам ўзига ёққан сатр ёки жумлани ёддан ўқир ва фикрини айтар эди. Баъ-

зан ҳузурига чорлаб, ҳозиргина ўқиб чиққани шеър ёки мақола бўйича фикрлашар, сизнинг нуқтаи назарингизни тинглар, опа билдирган мулоҳазалар инobatга олинса, албатта, шеърми, мақолами, яна очилиб кетарди. Шундай пайтларда опанинг тафаккур ва билим уфқи кенг, ҳаётга, жамиятга, ижодга талаблари юксак эканини, айна пайтда ҳатто қўл остидаги ходимларнинг ҳам ёзганларини авайлашини, биз, ёшларга ўз опагонларимиз каби меҳр кўргазишини барчамиз бирдек сезар, ҳис этар эдик.

Баъзан ҳамкасбларимиз, бу ёзганинг ўтмайди ёки бирор жойини белгилаб, мана шу жойи қисқаради, дейишарди. Лекин шундай мақолалар ҳам Ҳалима опадан ўтиб, журнал юзини кўрарди. Масалан, Маҳатма Гандининг Ҳиндистоннинг мустақилликка эришиш йўли тўғрисидаги “Ҳинд мустақиллиги” асаридан катта парча шу тариқа баҳсу мунозаралар билан журналнинг бир неча сониди кетма-кет босилган эди.

Журналдан биринчи хизмат сафарим бўлса керак, Жиззах вилояти Зомин туманига борган эдим. У ерда сут соғувчи, депутат опа билан учрашдим, унинг меҳнат фаолияти тўғрисида мақола ёзилди. Мақолада соҳанинг ўша пайтдаги энг ўткир муаммолари, тармоқнинг инқирозга юз тутгани қаламга олинди ва “Сут қаёққа оқаяпти?” деган сарлавҳа билан журналда босилди... Кейинчалик эса шундай давр келдики, опадан ўтган айрим мақолалар ҳам қайтадиган ёки қисқарадиган бўлди. Масалан, “Оналар хиёнат қилмайдилар” сарлавҳали мақолага йўл берилмади, босмаҳонада терилган материал олиб қолинди...

Эслаб, энтикиб кетаман: “Саодат” ва “Саодат”чилар мени чин маънода авайлади, парваришлади, ўстирди. Катта йўлга олиб чиқди. Саодат ҳам, саодатсизлик ҳам оғир тақдир эканини шу ерда ҳис этдим. “Саодат”га дуч келмасам агар, ким билсин, қайбир кўчаларда улоқиб, балки йўқолиб кетган бўлармидим?

Бугун кичик, бир парча ҳаётимда нимага эришган бўлсам, ҳеч шубҳасиз, бу бениҳоя азиз ва қадрли “Саодат”нинг меҳнату заҳмати, меҳрибонлигидандир.

Ҳа, бундан бир неча йиллар аввал азим Тошкентнинг қоқ марказидаги 16 қаватли бино пойтахтимизнинг энг муҳташам саройларидан бири эди. Ҳозирги Тарих музейи ёнидаги ушбу бинонинг энг тепасида улкан соат кеча-кундуз тўхтамасдан, бир сония адашмасдан ишлаб туради. Улкан шаҳарнинг ҳамма нуқталаридан кўриниб турган бу соатга қараб одамлар ўз соатларини тўғрилаб олар, шу соатга қараб ишга келар, шу соатга қараб ишдан кетар, шу соатга қараб учрашувларга чиқар, учрашувлардан кимдир бахтли, кимдир бахтсиз бўлиб қайтарди. Мен, балки бахтини, балки келажагини, балки ўзи ҳам билмаган, англаб етмаган нарсаларни излаган бола шу музайян бинонинг 8-қаватига ҳар куни эрталаб юрагини олиб келар, кечкурун эса юрагини шу ерда қолдириб, суяк-сўнгалларини олиб, байтул-ҳазанга қайтар эдим...

8-қават дунёнинг энг марказига айланган эди.

Ушбу марказда саодатли “Саодат” б-о-р эди...

*Анвар Собиров,
хонанда, киноактёр*

Ассалому алайкум, азиз “Саодат” журналининг мухлислари, азиз ўқувчилар. Барчангизга авваламбор кириб келган янги йил байрами муборак бўлсин. Азизлар, мен ҳам “Саодат” журналининг мухлисларидан бириман. Онам раҳматли бу журналнинг дугонаси, ихлосманди эдилар. Ёдимда, болалик пайтимда онам билан олисроқ сафарга чиқсак, албатта, ҳамроҳлари “Саодат” эди. Айниқса, Урганчдан Тошкентга борадиган поездда ўтириб журнал, китоб ўқиб кетишни хуш кўрардилар. Журналнинг янги сонларини интиқлик билан кутар, яна анча эски журналларни ҳам сарпо йиққандек йиғиб кўярдилар. Журнал саҳифаларини варақлаган онам ундаги шеър, ҳикояларни бизга ҳам ўқиб берардилар. “Аёлларнинг доно маслаҳатчиси-да”, деб жиламайиб қувонганларини кўп кўрганман. Бугун донишмандлик фаслига қадам қўйган табаррук журнал ҳамон биз билан. Қанча синовлар бошидан ўтган халқнинг кўнглини бир асрлик умри давомида гўё офтоб бўлиб ёритган. Жанггоҳлардан ёри қайтмаган келинчақлар бошини силаб юпатган, мотамсаро оналар кўз ёшини артган... Азиз опа-сингилларимизни саодат йўлига бошлаб келаётган саодатманд журналга мен юксак парвозлар тилайман. Элу юрт корига яраб, маънавият бўстонида чечак узатаётган, хотин-қизларимиз маънавий онгини оширишда беминнат, беназир хизмат қилиб келаётган “Саодат” журналига узоқ умр тилайман. Ва мухлислари қаторида мана шу “Саодат” журналининг доимий садоқатли мухлиси бўлиб қоламан. Албатта, оилам билан бирга.

КЎНГИЛГА КЎНГИЛ СЎРАБ КИРДИ

Дилфуза ШОМАЛИКОВА,
“Гунча” журналининг бош
муҳаррири

Гоҳида тушда кўришни орзу қилган лаҳзалар ўнгда рўй берса, боладек қувонасан. Овозингни баландлатгинг келади-ю, қувончларинг кўзингда қуёшга айланади. “Саодат”дан мактуб олган кунлар ўқувчи эдим. Ҳамма менга ҳавас қиларди. Мен дунёдан ҳам каттариб кетганга ўхшардим.

Кўнгил ҳамиша болаликка талпинади. Унда излаганларингни топдим, деганда тутганларинг муқояса қилиб бўлмас залвори билан сени ҳаяжоннинг остонасига етаклайди. Бунда кўлингдан тутмоқни ихтиёр қилган ҳар кўмак титроқ солади. Осмонга термудасан, ерга разм соласан! Самовий ва сирли мактубнинг шитирлари эшитилади. Замину фалак оралиғи гоҳо бир қарашлик нигоҳингга жам бўлади. Гоҳо минг йил юрсанг ҳам адоғи кўринмас йўлга айланади. Бирзумгина толган хаёлинг деворларини мактубларнинг овози чертаётганга ўхшайди. Бу сас ифорини англамоқ истайсан, аммо қадамлар шашти жадаллаб, елканли кемаларнинг сафаридан огоҳ этувчи кўнғироқ чалинади. Ўйларинг – мактубларнинг қатларидаги сирлар шивирга айланиб денгизнинг қулоғига қуйилади. Денгиз қафтлари билан қулоқларини тўсади. Бошларини силкийди. Мийиғида кулиб қўяди. Осмонни ўзиники қилган офтоб жилмаяди.

Ўша офтоб менинг уйимда эди – менинг уйимда эди. “Саодат” журнали таҳририятига келган куним улар ҳам ўзимизга ўхшаган оддий одамлигидан ҳайратландим. Йиллар ўтди. Талаба бўлдим. Йигирма икки ёшимда ишга таклиф қилишганда мендан бахтли одам йўқ эди. Хатлар бўлимида мактубларнинг саноғи йўқ эди. Ўшанда ҳар бир номанинг ортида бир неча оиланинг тақдири турганини англагандек бўлдим. Улар онасига, опа-синглизига дардини айтгандек, сирлашгиси, маслаҳат олгиси келарди. Бўлимларга

хатларни тарқатардим-у, мактубига жавоб кутаётган аёлларнинг умидвор ҳолатига ҳамоҳанг эдим. Тушликка чиқмай, хатларни очиб улгуришга ҳаракат қилардим. Шундай кунларнинг бирида бош муҳарриримиз Ҳалима опа:

– Аввал – таом, – дедилар табассум билан.
– Биз ҳамма нарсага улгураимиз. Соғлиқни эҳтиёт қилиш керак! Қани, кетдик.

Ҳозир ўша ҳолатни эслаганимда ҳам онамдек меҳрибон инсоннинг овози елкам оша эшитилиб тургандек бўлади, бўлаверади.

Кейин билсам, Опа ҳар бир ёшга шундай меҳр кўрсатар, қўллаб-қувватлар, уларнинг фикр, таклифларини алоҳида ёзиб, натижасини ҳам назоратга оларди. Истеъдодли ижодкорлар Эшқобил Шукур, Салим Ашур, Қўчқор Норқобил “Саодат”нинг ишонч тоғлари эди. Ҳар бири ўзига хос чиқишлари билан журналхонларнинг эътиборини қозонарди. Яратилган самимий муҳит жамоани бир оилага айлантирганди.

Ишлаётганимга ҳали бир йил ҳам бўлмаган. Паркент касалхонасига тушиб қолдим. Опа хизмат машинасида икки кишини қўшиб, хабар олгани юборибди. Кечагина келган ходимга эътибордан раҳматли ота-онам шунчалар хурсанд бўлиб кўзларига ёш олганки, бугун эсласам ҳам ёришиб кетаман. Бироз муддат қабулхонада ўтириб гувоҳ бўлганим: бу даргоҳга ёрдам сўраб келган бирор киши ноумид кетмасди. Ҳалима опа ҳар бир ҳаракати билан раҳбар, она, Инсон қандай бўли-

шини, қандай яшаш кераклигини таъкидлаётганга ўхшарди.

Юрагим буюрганини қоғозга тўқяпман, дейди авар шоири.

Бу журнал нафақат аёлларнинг, кенг жамоатчиликнинг севимли нашрига айланди. Ҳар кўнгилга кўнгил сўраб кирди: уларнинг дил изҳорларини эшитди, муаммоларининг ечимини излади, умр сўқмоқларида адашган кимсаларга йўл кўрсатди. Она бўлиб, опа-сингил бўлиб маслаҳат берди, уларнинг ҳаётда ўз ўринларини топишида сирдош дугона бўлди.

Ўзига хос истеъдоди, бунёдкорлик ишлари, бетақрор ижодлари, изланишлари билан эл назарига тушган хотин-қизларни кашф қилди. Иқтидор соҳибларини янги-янги зафарларга эришишига рағбат берди, халққа танитди. Улар элда азиз аёллар бўлди.

Бу журнал ўз мухлисларига аёлларнинг латофатини назокати, шарқона тарбия, бекаликнинг бахти, оналикнинг қувончини ширин ташвишлари, оиланинг сиру синоатли дунёси қонуниятлари, аёлнинг адоқсиз вазифалари, қўйингки, ҳунарнинг сир-асрорларигача сабоқ берди. Ўз зиммасидаги юкини елкалаш синовидан ўтган аёл саодат топди. "Саодат" эса аёл дунёсини кашф қилди. Ўз айтар сўзи билан ҳар бир хонадоннинг севимли нашрига айланди. Қатларига ҳар ҳикматни гавҳардек муҳрлади.

Бу журнал йиллар давомида Ватан равнақи, эл тараққиёти, юрт тинчлиги, бахту саодати йўлида хизмат қилган аёлни эъзозлади, қадрлади, ўзи ҳам фахру ифтихорда бўлди. Кўнгил изҳорларининг, покиза ҳурматнинг ифодаси бўлиб Саодат номли исмлар рўйхати ҳали-ҳануз бўй кўрсатади.

Мен ҳам "Саодат мактаби"ни ўтаганлар қаторида эканимдан кўнглим тўлиб юраман ва унга муносиб бўлиш масъулиятини ҳис қиламан.

Фарида, Қирғизистон

Ассалому алайкум, ҳурматли онахон журнал – "Саодат" ва унинг ижодкорлари. "Саодат"ни нафақат Ўзбекистон, балки, қўшни давлат вакиллари ҳам миллати турли бўлса-да, жуда севиб ўқишган ва келаси сонини интиқлик билан кутишган. Қирғизистон жанубида яшайдиган ўрта ва катта ёшдаги инсонларнинг қайси бирига айтсангиз, албатта, кўзида севинч билан бу журнални эслайдилар, бир энтикиш билан ёд этадилар. Журналнинг бош саҳифаси ёки ўртасидаги катта ва чиройли расм ва тақвим ҳар бир уйнинг беазаги эди. Қанийди, журнал яна хоҳлаган хонадонларга кириб борса, маслаҳатгўйимиз, сирдошимизга айланса. Журнал ўз номига яраша саодатли эди, у ташиф буюрган кўнгил ва уй ёришиб кетарди. Ўйлайманки, ҳозир ҳам мана шу вазифасини аввалгидан ҳам ортиқроқ бажармоқда, дилларни мунаввар этмоқда.

Севимли "Саодат"ни 95 йиллик юбилеи билан қирғизистонлик собиқ ва содиқ кўп сонли мухлислари номидан самимий табриқлайман! Кундан-кун ўқувчиси сони ошиб бораверишини, ижодий жамоага шарафли юмушларида ютуқлар ҳамда мухлислар муҳаббати ёр бўлаверишини тилаб қоламан!

ЮКСАКЛАРИМ, ДЕР ЭДИ

Қўчқор НОРҚОБИЛ,
Ўзбекистонда хизмат
кўрсатган журналист, ёзувчи

“Саодат” бизга қўрқмасликни ўргатди. Эркин фикрлашни ўргатди. Ўз юрагимизга қулоқ тутишни ўргатди. Ёзганда майдакашлик, икир-чикир фикрларга ўралашиб қолмасликни ўргатди.

Ўзал журналимизнинг бош муҳаррири, шоира опам ва кадрдонимиз Мунаввара хоним менга кўнғироқ қилиб: “Журналда ишлаган даврларингизни эслаб, бирор нарса ёзиб беринг...”, – деганларида ўзимда йўқ севиндим. Негами, ўшал оташин дамларим, ёшлигимдаги авж туйғуларим тафтини туйгандай бўлдим. Ўзим ҳам бошқача бўлиб кетдим.

Журналда ишлаган чоғларимда талаба эдим, лекин нималардир ёзардим, ёзганларим қайтмасди; ичингдагини эмин-эркин тўкиб солишга имконият бор эди. Биров нега бундай қаттиқ ё юмшоқ кетаяпсан, сенга ким қўйибди, бундай гапларни журнал саҳифасига олиб чиқишга, демасди. Устозлар ким эди, дейсизми? Бош муҳаррир Ҳалима опа Худойбердиева, ўринбосар Ёқубжон ака Хўжамбердиев, кейинчалик бош муҳаррир ўринбосари бўлган Эшқобил Шукур, масъул котиб Чори ака Латипов, ижодий ходимлар Зулфия опа Мўминова, Дилфуза Шомаликова ва бир қанча ижодкорлар ёзганларимизга тоқат қилиб, менга ҳам ўз сафларидан жой беришганди. Дўстим Салим Ашур журналга мендан биров олдинроқ келган, суяги қотиброқ қолган, журналнинг ҳам, жамиятнинг ҳам ўнгу чапини билиб улгурган, ёзганлари ҳам пухта-пишиқ эди. Ишонасизми, бир куни у мақолани нақ

шеър қилиб ёзибди; эга билан кесимнинг ўрни алмашган. Оҳанг бор. Хуллас, одамни ҳайратга соладиган бир нарса ёзганки, инкор ҳам қилолмайсан, ҳа, ўқувчини ўзига тортиши аниқ, лекин бунақа жанрнинг ўзи йўқ. Мақола тушмагур ҳам муҳаббат мавзусида. Ҳамма қизларнинг исмини киритган. Бежанр ёзмаси ҳам “МАҲАББАТ” деб бошланади, “Муҳаббат” эмас, “МАҲАББАТ...” Ёниб-куйган пайтлари бўлса керак, дунёдаги бор ўзбек қизларига дарди изҳор қилган. “Бу нима?” дедим. “Мақола, ўқидинг-ку! Мақола”, – деди кўзларини пириллатиб. – Яхшими?” Мен ҳайронман, яна айтаман – на эга, на кесим жойида, лекин одамни ўзига жазиллатиб тортади. Ўйин қилибди, деб ўйладим, нима ёзсам, чиқаверади, деса керак-да, барибир раҳбар ёки ўринбосар қайтаради, деган хаёлга бордим. Йўқ, унинг ёзгани чиқиб кетди, журналда босилди, бутун жамоа ҳайратда, ўқисангиз, кўнглингиз тошиб, муаллифга ҳаммаслак ва тақдирдош бўлганингизни сезмай қоласиз. Қайта-қайта ўқийверасиз. Салимнинг ўша тасвир ифори ва оҳангномаси элга овоза бўлди. Аллақандай қолипларни потирлатиб бузиб юборганди унинг дилномаси.

Ҳа, журналда бағрикенглик деган улуг бир тушунча илдиз отганди. Ҳар бир сонидан биттадан хикоя, шеър ё мақоламиз чоп этиларди. Ҳалима опа бизларни “юксакларим”, “буюкларим”, деб эркалатарди. Янгича бир йўналишлар излаб адашиб кетишимиздан кўра, айланиб ўз йўлимизни топишимизга қаттиқ ишонарди. Қизиқ, мамлакатга доврўқли шоира, шахс, давлат арбоби бўл-

“Саодат” пойтахтда ўрнашиб қолишимга сабабчи бўлди. Тўйимда ёнимда бўлди. Умр йўлдошим Хосиятнинг уйига ҳам Зулфия Мўминова бошчилигида “Саодат”даги опаларим совчи бўлиб боришди. Дастлабки қиссамни ҳам шу ерда ёздим. Раҳматли устозим, буюк адиб, “Шарқ юлдузи” журнали бош муҳаррири Ўткир ака Ҳошимов бир куни ишхонамга, саккизинчи қаватдаги хонамга тушиб келди, анча суҳбатлашдик. “Шоир, журналдаги ёзганларингизни ўқиб боряпман, бирорта каттароқ асарингиз бўлса беринг, ўқиб кўрай...” деди. “Дарё ортидаги йиғи” деган қиссамни бердим. Кўп ўтмай асар “Шарқ юлдузи” журнаlining дастлабки саҳифаларида эълон қилинди. Кейинчалик устознинг тавсияси билан “Шарқ” нашриётида эллик минг нусхада чоп этилди. Шаҳарда доимий рўйхатга туриш, оилавий ётоқхона, сўнгра уй олишимда ҳам “Саодат”нинг хизмати бор. Хизмати бор эмас, “Саодат” ёрдам берди. Мен тақдиримга “Саодат” журналида ишлаш ёзилганидан Яратганга шукр айтаман. Қишлоқдан, дала-даштдан келган бир ўғлонни ўз бағрига олган “Саодат”дан миннатдорман. Ўйлаб қарасам, саодатли дамлар экан ўша дамлар.

САОДАТ **27** 2020/12

Саодат

Ҳикоя

Жўра ФОЗИЛ

Пахса деворлар, тераклар ортидан каттакон гулоби қовунга монанд ой кўтарилмоқда. Унинг майин нурлари тун сукунатига фарқ бўлган боғларга алла айтар, қишлоқ эса ухлашни истамаган болакайга ўхшаб хархаша қилар, ҳамон уйғок эди.

Улкан қари тут остидаги сўрида тун сукунатига қулоқ тутиб ўтирган Шаҳодат буви оҳиста-оҳиста хиргойи қилади:

*Шамол эшик очади, ёрим бодом сочади,
Сочма, десам сочади, кулади-ю, қочади...*

Чорбоғдан эрта пишар ўрик ҳиди келади, дарахт учлари жавзо тунининг иссиқ эпкинидан тебраниб, мевалар “тўп-тўп” этиб ерга тушади. Чорбоғ адоғидаги бостирма томондан итнинг гингшигани эшитилади.

Шаҳодат буви ҳушёр тортиб ўрнидан турди. “Эҳ, эсим курсин, бечора. Бўйноққа ҳеч нима бермабман-ку!”

Кампир ошхона чирогини ёқиб, овқат қолдиқлари ва яна алланималарни олди-да, бостирма томон кетди. Бўйноқ унинг қадам товушини таниб, бўйнидаги занжирни шилдирлатганича ирғишлай бошлади.

– Ҳа, Бўйноқжон, оч қолдингми? Ахир, мен ҳам борман, деб қўймайсанми бундоқ? Майли, зарари йўқ, сен ҳам менга ўхшаб қартайдинг-да. Вовуллашга ҳам мадоринг йўққа ўхшайди.

Шаҳодат буви олиб келган емакни беминнат содиқ қўриқчисининг олдига ташлади. Ит ҳам миннатдорлик билдиргандай, эгасининг оёқларига тумшуғини урди. Кўнгли ийиб кетган кампирнинг кўзлари ёшланди. “Эҳ, шу жонивор ҳам меҳрни сезади-я...”

Бўйноқ иштаҳа билан суяк ғажишга тушди.

Шаҳодат буви ёлғиз ўғлидан ёдгор бўлган невараси Саодат билан қишлоқ чеккасидаги ҳовлида яшар, Бўйноқ эса уларнинг ёлғиз ҳамроҳи эди. Бу ҳовли соқчиси бир вақтлар жуда бакувват бўлиб, дайди итларни ҳовлига яқинлаштирмасди. Энди эса қартайиб қолди. Ёш итлар бояқишни бир неча марта қонга белангунча талайвергач, Шаҳодат буви уни бе-

гона кўзлардан пана қилди. Бир умр эмин-эркин юрган Бўйноқнинг тутқунликка кўникиши қийин бўлди. Лекин жонивор очикда юраверса, оқибати нима бўлишини туншундими, ҳарқалай, тақдирга тан берди. Бироқ барибир эгасини кўрди дегунча мунгли кўзларидан ёш тирқирар, унга қараб кампир ҳам йиғлаб оларди. “Бўйноқжон, чида! Мана, мени кўр, бир умр шу хонадонга боғланганман. Ҳеч қаёққа кетолмайман. Ҳатто, омонатини топширишга ҳам журъатим йўқ. Ахир, менсиз нима қиласизлар? Кўзимнинг оқу қораси Саодатгинам қандай яшайди? Бу етимчанинг ғамини ким ейди?”

Саодатнинг ота-онаси далада пахта тераётганларида, самолёт устларидан дори сепиб ўтгач, бир кечада вафот этишган. Эри урушдан қайтмаган Шаҳодат буви тақдирнинг бу зарбасидан ҳамон ўнглолмасди. Бўй етиб, қишлоқ йигитларининг кўзини куйдириб юрган қиз ҳам бувисини ўйлаб, эрга теголмасди. Эшик турумини бузаётган совчиларнинг ҳаммаси қуруқ қайтар ва бу “қиз боланинг нози”га йўйиларди. Шаҳодат буви неварасининг кўнглига қараб совчиларни қуруқ қайтарса-да, ичидан зил кетиб кўярди.

Занжирбанд эса-да, бечора Бўйноқ ўзининг азалий вазифасини сидқидил адо этар, ҳовлидаги икки муштипарни кўзининг оқу қорасидек асрарди. Лекин жониворнинг бир қусури бор эди. Ўша, Саодат ноз билан куйдириб юрган тракторчи йигит девор оша боғ адоғига келганида сира акилламас, ювош тортиб, чала кесилган тўмтоқ думини ҳуда-беҳуда ликиллатаверарди. Жонивор эгасига хиёнат қилаётганидан уялар, бироқ Саодатни фош қилишни истамасди.

Ҳозир ҳам Шаҳодат бувиға ялтоқлик қилиб, суяк ғажиётган Бўйноқ икки ёш боғ адоғидаги ўрик тагида суҳбатлашаётганини яхши билар, аммо эгаси ҳам бу сирдан воқиф эканидан хабарсиз эди. Баландлаётган ойнинг ҳарир нурлари чорбокни мунаввар этган, у ер-бу ерда ҳураётган итлар товуши туннинг сукунат пардасини йиртгандек бўлар, энди қорнини сал тўйғазиб олган Бўйноқ ҳам эринибгина, хўжакўрсинга акиллаб кўярди. Унинг вовуллашида қўшни итлар – ҳамжинсларини қувватлаш, кечки овқат учун эгасига миннатдорлик ва

шунинг баробарида Собиржонни чўчитиб юборишдан андак хавотир ҳам бор эди.

– Ҳай, майли, Бўйноқжон, энди мен ухлайман. Кун бўйи ивирсиб, чарчадим.

Кампир ҳақиқатан ҳам жуда чарчаган, ётиб ором олгиси келарди. Лекин невараси ёнига келиб ётмагунча кўнгли жойига тушармиди?

Шаҳодат буви уйи томонга эмас, боғ адоғига қараб кетди. Бўйноқ унинг ортидан норози гингиб, ер тирнаб қолди. Кампир бироз юргач пахса девор ёқалаб ўсган ёввойи атиргул панасида тўхтади. Девор ошган атиргул кийгос очилиб ётарди. Унинг муаттар ифори етилиб пишган ўрик ҳидига қўшилиб, димоқни қитиқлар, Шаҳодат буви буни сезмас, унинг бутун диққат-эътибори ўн-ўн икки қадам наридаги каттакон қари ўрик соясидаги икки шарпада эди. Гўнғир-гўнғир суҳбат қулоққа бемалол чалинарди. Бояқишлар суҳбатларига биров қулоқ тутиши мумкинлигини хаёлларига ҳам келтиришмасди. Ахир, саксонни қоралаган кампир бу пайтда чарчаб, ухлаб қолган бўлиши керак эди-да. Хуллас, ширин суҳбат авжида, кампир эса оғирлашиб қолган қулоқларига зўр берар, ўзининг ўн саккиз ёшини, уруш арафасида бўлиб ўтган камтаргина тўйини, чимилдикда куёвнинг оёғини қандай босганини эсларди. Эсларди-ю, кўз ёшлари ўз-ўзидан қуйилиб келар, неварасини келинлик либосида кўришни жуда-жуда истарди.

– Саодат, сенда инсоф борми, ўзи? Ахир, қачонгача мени қийнайсан? – йигитнинг товуши жуда надоматли эди.

– Ҳо-о-о, бу кишини қаранглар... Ким сизни қийнабди? Ўзингиз гапга кўнмасангиз, мен нима қилай?..

– Гапга кўнмайсиз эмиш. Сенинг гапинг кўнадиган гап эмас-да. Ўзинг ўйлаб кўр, қайси ёлғиз ўғил ичкўёв бўлишга кўнади? Ота-онамнинг юзига қандай қарайман? Маҳалла-қўй, қишлоқ нима дейди? Ниятинг мени шарманда қилишми?

– Ажаб бўпти! Алам қилсин! Сиз ёлғиз ўғил бўлсангиз, мен ҳам ёлғизгина қизман, билдингизми? Қари бўвимни кимга ташлаб кетаман, буни ўйлайсизми? Ахир, у киши йўрғақдалигимдан тишларида тишлаб катта қилдилар-ку!

Неварасининг сўзларини аниқ-тиниқ эшитаётган Шаҳодат бувининг кўз ёшлари шашқатор эди. Болагинаси уни шунчалар аяр, шунчалар яхши кўрар экан. Кампир юрагида туғён ураётган қарама-қарши ҳисларни жиловлаш учун атиргулга нигоҳларини қадади. Ҳа, қизгинанинг юрагида илк муҳаббат ана шу ёввойи гулдек очилган, ҳозир хато қилиб қўйиши ҳам мумкин. Кейин бир умр пушаймон қилиб юради...

Шаҳодат буви бекинган жойидан чиқиб, “Ҳой, болам, мен билан ишинг бўлмасин, амаллаб кунимни кўрарман, ўз бахтингни ўйла”, дегиси келди. Лекин ўзини зўрға тийди. Айб бўлади. Куёв бола бу мияси айланиган кампир гап ўғирлар экан-да, деб ўйламайдими? Қайтага, болажонимни уятга қўяман-ку”, ўйлади у ва яна суҳбатга қулоқ тутди. Собиржон ҳамон зўр бериб қайсар қизга гап ўқтирмоқчи бўларди.

– Тушунсанг-чи, сен қиз боласан, қиз бола эса бировнинг хасми. Барибир бир кунмас, бир кун бувингни ташлаб кетасан-ку!

– Йўқ, ҳеч қачон! Ҳеч қачон бувижонимни ташлаб кетмайман! Мен у кишини шунчалар яхши кўраманки, сиз тасаввур ҳам қилолмайсиз.

Шаддод қиз “ҳатто, сиздан ҳам ортиқроқ яхши кўраман”, демоқчи эди-ю, айтолмади, тили бормади. У Собиржонни бокира бир ҳислар билан севарди. Севарди-ю, икки ўт орасида қолганди. Ва ўзининг шубҳа-гумонлари, иккиланишларини ноз пардаси билан бекитар, йигитга рад жавобини бермоқчи бўлиб, юраги қонларга тўларди. Унинг сўзларини гул панасида тинглаб ўтирган бувижониси ҳамон кўз ёшларини тиёлмас, лаблари “рози бўлақол, қизим, сен учун тақдирнинг барча ситамларига чидайман”, дея пичирларди.

Хўрозлар кичқира бошлади. Бўйноқ ҳам бостирма томондан норози увиллаб кўярди. У ҳар тун буви-невара уйкуга ётмагунларича шитир этган товушга қулоқ тутиб, безовта бўларди. Ҳар икки муштипар уйкуга кетгач ҳам бошини оёқларига қўйиб, мудраб ўтирарди. Шу боис яқин атрофдаги жониворлар бу ҳовлини четлаб ўтишга мажбур бўлишарди.

Шу беором тунда Бўйноқ шўрлик жуда жонсарак бўлди. Эгалари ҳамон ухлагани ётишмади, устига-устак кампир гул панасида бекиниб ўтирибди. Собиржон билан Саодат бўлса, ҳеч нимадан хабарсиз баралла баҳслашишяпти. “Эҳ, одам ҳам шунчалик эҳтиётсиз бўладими?!” афсус чекарди Бўйноқ. У чорбоғдаги шарпаларнинг ҳидини, ҳар бир гап-сўзини туйиб турарди, гўё.

Ёшлар ҳамон бахслашишар, лекин Саодатнинг овози энди хийла мулоимлашган, буни Шаҳодат буви ҳам сезиб турарди.

– Майли, кўпам обидийда қилаверманг. Бувим билан бир гаплашиб кўрай-чи, нима деркинлар...

Шаҳодат бувининг юраги ҳаприкиб кетди. “Мен розиман, бувижонинг рози, болагинам!” Кампир кўз ёшларини енгининг учи билан арта-арта, сездирмай гул панасини тарк этди. Унинг сўри томон ўтганини кўрган Бўйноқ бироз хотиржамланган бўлса-да, Саодат йигит билан хайрлашмагунча жонивор кулоқларини диккайтириб тураверди...

Ўринга чўзилган кампир неварасининг қайтишини кутиб, осмонга тикилганича хаёл суриб ётарди. “Қодир Худойим! Болагинамнинг кўнглига озгина шафқат солганинг учун беҳисоб шукур! У Собиржонга рад жавоби берганида, нима қилардим? Хайрият, қайсаргинам йигитни аяди...” – пичирларди бувининг лаблари.

Орадан кўп ўтмай Саодат секин юриб келиб, бувисининг ёнидаги ўринга кирди. Бир муддат у ёқ-бу ёққа ағанагач, чидаёлмади, изиллаб йиғлаганича ўзини бувисининг бағрига отди.

– Бувижон, мени кечиринг! Унга розилик берганимни ўзим ҳам билмай қолибман!

Шаҳодат буви йиғлаётган неварасининг майда ўрилган сочларини, ёш ювган юзларини силади, пешонасидан секингина ўпиб, титроқ товуш билан уни юпатди.

– Тентакцинам, нега йиғлайсан? Ахир, бу бахт-ку! Мен розиман, болам...

Кампир бўғзига тиқилиб келган хўрсиниқни ютолмай, жимиб қолди. Жавзонинг шу қисқа тунида буви-невара алламаҳалгача ухламадилар...

Кейинги куни совчилар келишди. Дарвозадан ичкарига қадам қўйган ҳар бир одамни кўрса, жон-жаҳди билан ақиллайдиган Бўйноқ бу гал “миқ” этмади, чўлтоқ думини ликилладиб ётаверди. Совчилар икки марта келиб-кетишгач орадан кўп ўтмай тўй бўлди. Ироқи дўппи, оқ шоҳи қўйлак кийган Саодат бирам гўзал келин бўлдики, асти қўяверасиз... Гўшангада унга рўбарў бўлган Собиржоннинг эси оғиб қолаёзди. Қиз қурмағур бувисининг ўгитига амал қилиб, бир оёғини сал кўтариб турган экан, гўшангага қадам қўйиб, қизга маҳлиё бўлиб қолган куёвтўранинг оёғини босиб олди. Бўлди кий-чув, бўлди кулги. Собиржон мақсадига етган эди, шу боис келиндан унчалик хафа бўлмади-ю, лекин ниманидир кўнглига тугиб, мийиғида кулиб қўйди.

Унинг кўнглига туккани кейинроқ маълум бўлди. Собиржон дарвозалари олдида ёқилган гулхан атрофидан келинни даст кўтариб айланар экан, ҳеч кимга билдирмай уни чимчилаб олди.

– Вой, вой, нега бундай қиласиз?... – шивирлади қиз унинг кулоғига.

– Сенга бу ҳам кам! – деди йигит, – Ўзинг оёғимни бошлаб босдинг-ку!

Шаҳодат бувининг бўшабгина қолган ҳовлига кўникиб кетиши хийла қийин бўлди. Лекин ҳовли хувиллаб қолган бўлса-да, кампирнинг шунча йиллардан буён ўқ-сик кўнгли тўлган, тоғ бўлган эди.

У уззукун ҳовлида куйманиб, ўша, ўзи жуда яхши кўрадиган “Шамол эшик очади, ёрим бодом сочади...”-сини хиргойи қилар, Саодатнинг қаёққа ғойиб бўлганини ҳамон билолмай безовталанаётган Бўйноқни кўлидан келганча юпатарди. “Мана, мен бинойидек чидаяман-ку. Сен ҳам кўникиб кетасан”.

Жонивор эгасининг гапларини тушунгандай, бошини ҳам қилиб, сукут сақлар, самони тўлдирган хилма-хил хидлар орасида унга кераги, унга кадрдони йўқ эди.

Келин чорлар куни кўни-кўшни, қариндош-уруғлар келишди. Шаҳодат буви неча йиллардан бери сандиғида асраб юрган энг камёб, тансиқ нарсаларни ўртага қўйди.

Ниҳоят, келин бўлиб гул-гул очилган Саодат остонада кўринди.

– Оҳ-оҳ, сенинг шу нурли юзларингга, шу қора сочларингга жоним садаға! – буви неварасини бағрига босиб, йиғлаб юборди.

– Йиғламанг, бувижон! Мана, мен келдим-ку! – дерди ўз бахтидан сархуш невара ҳам кўз ёшларини тиёлмай.

Улар бир-бирларини кучоклаганларича ичларида ҳар бири ўзига маълум бир ҳис билан шукрона қилишар экан, Бўйноқнинг бўладигани бўлганди. Бояқиш Саодатнинг ўзини кўрмаётган бўлса-да, унинг келганини дарҳол сезганди. Жонивор ўзини ҳар ёнга урар, лекин эгаларининг хурсандчилигига раҳна солмаслик учун во-вуллашни эп кўрмасди. Узоқ вақт унга ҳеч ким эътибор бермади.

Тун яримлаёзганда, Бўйноқ Саодатнинг нозик қадам товушларини таниб, шодликдан думини ликиллата бошлади. Келинчак итнинг ёнига у-бу ташлаб, ўз одати-ча ширин тил билан эркалади:

– Ҳа, Бўйноқжон, мени соғиниб қолдингми? Сенга ҳеч ким қарамадимми? Парво қилма, мана, мен борман-ку! – Саодат итнинг бошини силар, у эса ёнидаги егуликка қиё ҳам боқмай, сариқ атлас қўйлак кийиб, сочларини майда ўрган бекасига маҳлиё бўлиб турарди.

Маросим алламаҳалда тугади. Ҳовли эгалари яна ўзлари билан ўзлари қолдилар. Буви юлдузли самога тикилганча дуога қўл очди: “Ё Оллоҳ! Илоҳим Саодатгинам бахтли-тахтли, ували-жували бўлсин, унинг қаторида барча мўмин-мусулмонларга бахт ато қилгайсан! Минг шукурким, энди фарзандимнинг арвоҳи шод бўлади...”

Тун ойсиз, хийла қоронғу эди. Лекин Шаҳодат бувининг юзлари аллақандай нурдан мунаввар, шунча йиллардан бери бахтни соғинган ҳовли масрур, шодумон оҳангларга ғарқ бўлиб борарди. Кампир кўзларини юмди. Шу заҳоти марҳум чолию ўғлини бир-бир кўра бошлади...

“Қиш зийнати” салати

Керакли масаллиқлар:

Картошка – 3 дона.
Лавлаги – 4 дона.
Тузланган бодринг – 2 дона
Қўзиқорин (шампиньон) – 300 гр.
Яшил нўхот – 200 гр.
Оқ пиёз – 2 дона.
Кўк пиёз – 1 боғ
Майонез – 200 гр.

Тайёрланиши:

Картошка ва лавлаги сувда қайнатиб олинади.

Оқ пиёз иккига бўлиниб, майда паррак қилиб тўғралиб, бироз сувда чайқаб олинади. Шунда пиёзнинг аччиғи кетади.

Кўк пиёз ҳам майда тўғралади.

Барча масаллиқлар тўртбурчак шаклида тўғралиб аралаштирилади.

Майонез хушламайдиғанлар уни ўрнига салат ёғини солиб, истеъмол қилишлари мумкин. Бунда салат янада витаминларга бой ва фойдали бўлади.

“Ноз-ноз” салати

Керакли масаллиқлар:

Товуқ гўшти – 200 гр.
Бринза – 200 гр.
Дудланган пишлоқ – 200 гр.
Маринадланган қўзиқорин – 200 гр.
Тузланган бодринг 3-4 дона.
Қуритилган нон бўлакчалари (сухарик) – 100 гр.
Салат барги
Майонез
Тухум – 1 дона.
Саримсоқ пиёз – 3-4 бўлакча.

Тайёрланиши:

Товуқ гўшти қўлда майдаланиб, тухумга аралаштирилиб, ёғда қовуриб олинади. Алоҳида идишга сухарик, майдаланган саримсоқпиёз, 1 ош қошиқ майонез солиниб, (таъбга қараб кўкат қўшишингиз мумкин) аралаштирилади. Қолган масаллиқлар кубик қилиб тўғралади ва алоҳида идишда аралаштирилади.

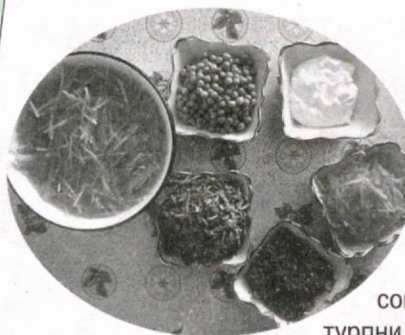
Турпли салат

Керакли масаллиқлар:

Турп – 2 дона.
Қайнатилган қизил сабзи – 2 дона.
Қайнатилган гўшт – 150-200 гр.
Яшил нўхот – 75-100 гр.
Майонез – 0,5 пиёла
Шивит – 1 боғ

Тайёрланиши:

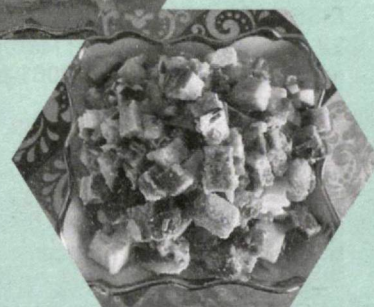
Ҳамма масаллиқлар майда сомонча шаклида тўғралади. Тўғралган турпни тахири чиқиши учун бироз муддатга сувга солиб қуйинг. Сўнгра, барчаси аралаштирилади.

Салат идиши тубига биринчи бўлиб қўлда майдаланган салат барги, устига кубик қилиб тўғралиб аралаштирилган барча масаллиқлар кетма-кет солинади.

Сўнг, сухарик ва майонез солиниб, устини хоҳишингизга қараб, қирғичдан чиқарилган пишлоқ ёки пишган тухум сариғи билан безатишингиз мумкин. Ёқимли иштаҳа.

САОДАТ

Ўзбекистон Республикаси
хотин-қизларининг ижтимоий-
сиёсий, адабий-бадиий,
безакли журнали
1925 йилдан чиқа бошлаган

12-сон (916) 2020 йил

МУАССИС:

Ўзбекистон Республикаси
Маҳалла ва оилани қўллаб-
қувватлаш вазирлиги

БОШ МУҲАРРИР:
Мунаввара УСМОНОВА

“САОДАТ” КЕНГАШИ:

Танзила НАРБАЕВА
Гулнора МАЪРУФОВА
Муҳаббат ШАРОПОВА
Ойдин ҲОЖИЕВА
Энахон СИДДИҚОВА
Саодат БОЙМИРЗАЕВА
Гулистон МАТЁҚУБОВА
Гавҳар АЛИМОВА

ТАҲРИРИЯТ:

Бош муҳаррир ўринбосари:
Маҳмуд САЪДУЛЛАЕВА

Бўлим мудир:
Қутлибека РАҲИМБОВЕВА

Мусахҳих:
Маъмура ЗОҲИДОВА
Саҳифаловчи:
Ғиёсиддин ЎНАРОВ

Таҳририят манзили:
Тошкент шаҳри, М.Улуғбек тумани
Мирзакалон Исмоилий Г-1.
E-mail: info@saodat-gul.uz
Веб сайт: www.saodat-gul.uz
Тел.: (93) 555-45-41, (99) 727-29-65

Босмахонага 30.12.2020 йил
топширилди.

Қоғоз бичими 60x84 1/8.
Ботиқ босма.

Нашр ҳисоб тобоғи 5,75.

Индекс – 867

ISSN 2010-541X. Журнал 2006 йил
22 декабрда Ўзбекистон Матбуот
ва ахборот агентлигида 0061-рақам
билан рўйхатга олинган.
“Шарқ” нашриёт-матбаа
акциядорлик компанияси
босмахонасида чоп этилди.
Буюртма №1195. Адади 1095.
Баҳоси келишилган нархда.

Ушбу сонда:

5 **УЛАР БИРИНЧИЛАРДАН ЭДИ**

8 **УСТОЗУ ШОГИРДЛАР**

12 **ЯХШИЛАР ЁДИ**

Мақсуд Қориев.

Баҳор келди сени сўроқлаб

ШЕЪРИЯТ

20 **Эшқобил Шукур**

21 **Санобар Фахриддинова**

САОДАТЛИ КУНЛАРИМ

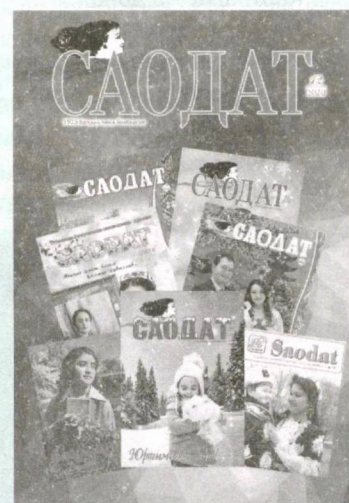
22 **Салим Ашур**

26 **Қўчқор Норқобил**

НАСР

28 **Жўра Фозил**

Саодат

Биринчи муқовада:

“Саодат” журнали турли
даврларда мана шу ёруғ
чехралар, меҳрли кўзлар,
илиқ сўзлар билан хона-
донларга кириб борган.

Азиз мухлисларимиз!

Бутун дунёга, шу жумладан, юртимиз бошига тушган синовли кунлар туфайли журналимизнинг навбатдаги сони ҳам кечикди. Сиздан узр сўраган ҳолда “Саодат”нинг декабрь сонини тақдим қилмоқдамиз. Бу машаққатли, сабоқли дамларни ҳам, албатта, биргаликда енгиб ўтамиз. Маънавият, маърифат инсоннинг бошига тушган ташвишларни енгиллатиш, унга руҳий қувват бахш этишини ҳисобга оладиган бўлсак, бутун бир-биримизга ҳар қачонгидан ҳам кўпроқ керак эканимизга шубҳа йўқ. Демак, биз Сиз учун меҳнат қилишни давом эттирамиз, Сиз ҳам ўз хонадонингиз, оилангиз, маҳаллангиз билан қадрдон нашрингиздан узоқлашмайсиз, деб ишонамиз!

Азиз опа-синиллар!

Кўп йиллик қадрдонингиз "Саодат" журнали бу йил табарруқ 95 ёшга кирди. Юртимизда бўлаётган янгиликлар, элга машҳур инсонларнинг кўнгиш манзаралари, муаммолари, кечинмалари ҳақидаги қизиқарли материаллар, тарихий, замонавий мавзудаги насрий, назмий асарларни Сизга тақдим қилиб бормоқдамиз ва мавзулар бардавомдир. Саҳифаларимиз жаҳон адабиёти янгиликларидан ҳам сизларни хабардор қилиб боради.

Энг дилбар, дилкаш, жозибали нашр "Саодат" журнали учун обуна давом этмоқда!

Янги йилининг муборақ бўлсин!

